

STEFAN ZWEIG

NỖI SỢ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **VI** *LINGUISTIC*

Table of Contents

NỘI SỰ

Tác Giả

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

NỖI SỢ

Tác giả: Stéfan Zweig

Nguồn: Vnthuquan

Soát & Trình bày: Văn Cường

Tạo Ebook: tna

TÁC GIẢ

Stéfan Zweig (28 tháng 11, 1881 - 22 tháng 2, 1942) là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới. Ông sinh ra trong một gia đình khá giả gốc Do Thái ở thành phố Viên, Áo. Không tìm thấy động lực rõ ràng, ông bỏ học sớm. Việc học của ông chỉ bắt đầu khi ông đi qua nhiều nước ở châu Âu và kết giao với nhiều nhân vật quan trọng vào thời đại của ông. Ông có nhiều chuyến đi đến Ấn Độ, châu Phi, Bắc và Trung Mỹ, cũng như Nga. Trong Thế chiến thứ nhất, vì lý do sức khỏe yếu, ông không phải ra mặt trận mà được làm thủ thư, phụ trách quản lý tư liệu chiến tranh. Nhưng chỉ đến khi sống một thời gian ngắn gần mặt trận tuyến, ông mới nhận ra sự điên rồ của chiến tranh, và từ đó trở thành người cố vũ mạnh mẽ cho hoà bình.

Là một nhà văn có sức làm việc mạnh, ông đã viết nhiều tập tiểu sử (như quyển Ba bậc thầy bàn về Honoré de Balzac, Charles Dickens và Fyodor Dostoyevsky, xuất bản năm 1920), thêm truyện dài và truyện ngắn. Ông được ca ngợi là có óc phân tích tâm lý độc đáo, và có tài chắt lọc bỏ ra những tiểu tiết khiến cho những tập tiểu sử của ông đọc hấp dẫn như tiểu thuyết. Đến thập niên 1930 ông là một tác giả có tác phẩm được dịch ra nhiều thứ tiếng nhất.

Tháng 2 năm 1942 , trong thời gian lễ hội ở Rio de Janeiro (Brasil), vì tâm trạng cô đơn và mệt mỏi, Stéfan Zweig và vợ Lotte

cùng nhau tự tử.

CHƯƠNG 1

Iren vừa ra khỏi nhà người yêu và xuống cầu thang thì một nỗi sợ đột ngột và vô lý lại xâm chiếm lấy nàng. Như có một con quay đen quay tít trước mặt, đầu gối bủn rủn, khiến nàng phải vội bám lấy lan can cầu thang để không bị bổ nhào về phía trước.

Đây không phải là lần đầu nàng thực hiện cuộc viếng thăm nguy hiểm này và con run sợ bất chợt đó cũng không phải là nàng chưa hề nếm trải. Bao giờ cũng vậy, khi ra về, dù cố gắng tự kiềm chế, nàng vẫn bị quy bởi nỗi sợ buồn cười và khó hiểu đó.

Việc đi đến chỗ hẹn thực vô cùng dễ dàng. Sau khi cho xe dừng lại ở góc phố, nàng lăm lũi nhanh chân vượt qua mấy con đường hẻm rồi vội vã bước lên thềm. Sự e ngại ban đầu có xen lẫn tâm trạng bồn chồn lẫn nào cũng tan ngay trong vòng tay đón tiếp nồng ấm của người yêu. Nhưng sau đó, lúc ra về, một cơn run bí ẩn chạy khắp người, ở đây có pha lẫn cái ân hận về lỗi lầm của mình với nỗi sợ đến phát điên lên rằng trong phố, bất cứ ai cũng có thể qua nét mặt nàng mà biết rõ nàng từ đâu đến, và đáp lại vẻ bối rối của nàng bằng nụ cười xác xược. Ngay những phút cuối cùng bên người yêu cũng đã bị thức thòm về những mối đe dọa đang chờ. Khi đã sửa soạn xong để ra về, bàn tay run lên vì xúc động, nàng chỉ còn nghe một cách lơ đãng những lời anh ta nói và vội vã khước từ những cử chỉ cuồng nhiệt của người yêu. Đi, tất cả ở nàng chỉ còn là muốn ra về, rời bỏ căn phòng này, ngôi nhà này, dứt ra khỏi mối tình này để trở lại sống với cái thế giới phong lưu êm ả của mình. Tiếp đó, những lời nói cuối cùng vô ích mà anh ta tìm cách trấn an nàng, trong phút bồn chồn nàng đã không nghe thấy nữa. Và sau hết là cái giây phút mà nàng nghe ngóng sau cánh cửa để xem có ai lên xuống cầu thang không. Ra đến bên ngoài, nỗi sợ như đã chờ sẵn để túm chặt lấy nàng và bóp nghẹt trái tim nàng, đến nỗi ngay mấy bước đầu, nàng đã thở dốc.

Nàng đứng như thế, mắt nhắm nghiền trong một phút, khao khát hít thở không khí mát mẻ của buổi hoàng hôn còn phảng phất trong cầu thang. Bỗng ở tầng trên có tiếng cánh cửa đóng sầm, nàng giật bản mình, song vội trấn tĩnh lại và hồi hả xuống cầu thang, bất giác vừa đi vừa kéo tấm mạng dây che mặt. Bây giờ còn phải qua một giây phút kinh khủng nữa, đó là vượt khỏi khu nhà lạ này ra được ngoài đường phố. Nàng cúi đầu xuống như một nhà thể thao lấy đà để nhảy và đột nhiên đâm bổ về phía cổng mở hé.

Nàng vấp phải một người đàn bà, hình như đúng lúc chị ta muốn đi vào. "Xin lỗi" nàng luống cuống nói, đồng thời cố gắng lách qua người chị ta. Nhưng người đàn bà đã chặn ngang cánh cửa và ném vào tận mặt nàng cái nhìn giận dữ, khinh bỉ, bà ta quát to bằng một giọng thô lỗ không kiêng nể:

— Cuối cùng tôi đã bắt được bà ở đây. Quả đúng là một phụ nữ đức hạnh, một người tự nhận là đức hạnh. Chưa thoả mãn với chồng con, với tiền bạc và với tất cả những gì bà có, mà bà phải đi quyến rũ người yêu của tôi.

— Vì lòng yêu Chúa... chị làm sao thế... chị nhầm rồi, Iren vừa ấp úng nói vừa loay hoay định chạy trốn- nhưng người đàn bà, bằng tấm thân đồ sộ của mình càng bịt chặt lấy lối ra vào và càng hét to đến chối cả tai:

— Không, tôi không lầm. Tôi biết bà... Bà từ nhà anh bạn tôi ra. Bây giờ đã vớ được bà ở đây, tôi mới hiểu tại làm sao những ngày gần đây anh ta có ít thời gian dành cho tôi đến thế. Chính tại bà... cái giống...

— Vì lòng yêu Chúa, chị đừng hét lên như vậy - Iren ngắt lời mẹ ta bằng giọng nói yếu ớt và bất giác lùi xuống dưới cổng chính.

Người đàn bà nhìn nàng bằng cái nhìn chế giễu: Cái cảnh nàng run rẩy vì sợ hãi, cảnh cùng đường này của nàng dường như làm

mụ ta thích thú và mụ bắt đầu quan sát nạn nhân của mình vừa cười nhạo vừa dài giọng phân bua:

— Đấy, cái bà ấy là thế đấy, những người đàn bà có chồng, những bà đẹp đẽ cao quý. Lúc các bà ấy cướp chồng chúng ta, các bà ấy đeo một tấm mạng, một tấm khăn dày che mặt, để sau đó có thể làm ra bộ đức hạnh ở khắp nơi.

— Cái gì? Chị muốn gì ở tôi? Tôi không biết chị là ai- Tôi phải đi đây.

— Bà đi! Phải... đi về nhà ông chồng bà, về căn phòng có lò sưởi ấm để làm bà lớn và đám gia nhân thay quần áo cho. Còn bọn chúng tôi, chúng tôi làm gì, có chết đói hay không các bà cũng cóc cần hỏi. Các bà đức hạnh này, nó ăn cắp của ta ngay đến cái vật độc nhất còn lại của chúng ta.

Iren cố gắng trấn tĩnh lại và tuân theo một linh cảm mơ hồ, thọc tay vào ví, vợ vội lấy một nắm tiền: “Hãy cầm lấy, đây... Còn bây giờ hãy để tôi yên, tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa, tôi thề với chị như vậy”.

Mắt nhìn cay độc, người đàn bà túm chặt lấy số tiền: “Con đĩ” chị ta lầm bầm. Iren run lên dưới lời lăng mạ đó, nhưng khi thấy mụ để cho nàng lối đi tự do, nàng lao vội ra ngoài như người từ tầng cao của toà tháp nhảy xuống để tự tử. Trong khi chạy nàng cảm thấy những khuôn mặt lướt qua hai bên cạnh nàng như những mặt nạ nhẵn nhúm. Nàng đi một cách khó nhọc tới một chiếc xe đậu ở góc phố, ném mình lên đệm xe như một gói đồ, rồi toàn thân trở nên bất động và chờ đợi. Một lúc sau khi người lái xe ngạc nhiên hỏi bà khách lạ lòng đó muốn đi đâu, nàng ngơ ngác nhìn anh ta mất một lát, và rồi cuối cùng thì bộ óc tê liệt của nàng cũng hiểu được câu anh ta hỏi: “Ra ga phía Nam”, nàng buông vội một câu và chợt nghĩ là người đàn bà đó có thể đi theo mình, nên vội nói thêm: “Nhanh, nhanh lên, ông chạy nhanh lên cho”.

Chỉ đến khi xe chuyển bánh nàng mới cảm thấy cuộc gặp gỡ này đã làm nàng nhục nhã ê chề đến thế nào. Hai bàn tay duỗi dài chắp lại, cứng đờ và lạnh ngắt như những con vật chết. Bỗng nhiên nàng bắt đầu run mạnh đến nỗi toàn thân rung lên. Một vị đắng đắng đưa lên họng, nàng cảm thấy nôn nao, đồng thời một cơn giận dữ mù quáng, điên cuồng quắp chặt lấy ngực. Nàng muốn la hét hoặc đập phá để tự giải thoát khỏi cái khủng khiếp của hồi niệm cắm sâu trong óc như một lưỡi câu, để khỏi thấy hiện lên lớn vồn trong tâm trí bộ óc độc ác với cái cười chế nhạo của người đàn bà, cái miệng hôi thối và đầy hằn học của nó đã văng vào mặt nàng những lời nói đê tiện đến thế, khỏi thấy cái nắm tay đỏ của mù dơ lên dọa. Lúc này chiếc xe chạy nhanh, lắc mạnh làm nàng nghiêng ngả, cơn buồn nôn siết chặt lấy họng, nàng vừa định bảo người lái xe đi chậm lại thì chợt nhớ rằng đã đưa gần hết số tiền trong ví cho người đàn bà, có thể không còn đủ tiền xe. Lập tức nàng ra hiệu cho lái xe dừng lại và bất thành linh bước xuống khiến anh ta ngạc nhiên lần nữa. Cũng may số tiền còn lại vừa đủ trả anh ta. Nhưng bây giờ nàng cảm thấy lẻ loi trong khu phố xa lạ, giữa những người qua lại bận rộn mà mỗi cử chỉ, mỗi cái nhìn đều gây cho nàng một nỗi đau vật chất. Và thế là đôi đầu gối nàng như bị nhũn ra không thể bước nổi vì lo sợ, nhưng vẫn cứ phải trở về nhà. Tập trung sức với một nghị lực phi thường, nàng cố lê bước từ phố này sang phố khác, khó nhọc như lội bì bõm trong đám lầy hay đi xuyên qua một cánh đồng tuyết. Cuối cùng rồi cũng về được trước cửa nhà mình và chế ngự cơn xúc động để mọi người khỏi chú ý, nàng bước vội vào cầu thang. Trong lúc chị hầu phòng cởi áo ngoài cho nàng, nghe thấy đứa con trai nhỏ của mình đang chơi với em gái nó và mắt nàng đã dịu đi khi trông thấy những đồ đạc thân thuộc trong nhà, Iren lấy lại được vẻ bình tĩnh bề ngoài trong khi những cơn sóng ngầm của sự xúc động vẫn tiếp tục đập một cách đau đớn trong lồng ngực căng thẳng. Nàng tháo chiếc chàng mạng, đưa tay lên xoa mặt, cố hết sức ra vẻ tự nhiên và bước

vào phòng ăn, ở đó chồng nàng đang đọc báo bên bàn ăn tối đã bày sẵn.

— Về muộn thế em, Iren thân yêu của anh, anh nói với một giọng trách móc nhẹ nhàng, đoạn đứng dậy đặt lên má vợ một cái hôn làm khoi dậy trong nàng một cảm giác nặng nề! Họ ngồi vào bàn ăn và như tâm trí còn để cả vào tờ báo, anh lơ đãng hỏi:

— Em la cà ở đâu vậy?

— Em ở... ở nhà... con A... nó đi mua hàng và em đã đi theo nó, nàng nói ngập ngừng và ngay lúc ấy đã tự trách mình đã nói dối quá tồi. Nàng thường tự tìm cho mình một lời nói dối đã nghiên ngẫm kỹ và có thể đương đầu với mọi khả năng kiểm soát, nhưng hôm nay, sự sợ hãi đã làm nàng quên chuẩn bị, do đó mà có lời ứng khẩu vụng về này. Nếu như chồng nàng gọi điện thoại cho cô bạn để hỏi lại, như trong vở kịch hát họ mới xem gần đây?

— Em làm sao thế? Anh trông em có vẻ bồn chồn quá? Tại sao em vẫn còn đội mũ?

Chồng nàng hỏi- Nàng run rẩy, lại cảm thấy bối rối và vội lao vào phòng mình để cất mũ; ở đó, nàng tự ngắm mình trong gương mãi đến lúc cảm thấy cái nhìn lo ngại của mình trở lại bình tĩnh và chắc chắn, mới trở lại phòng ăn. Người hầu gái phục vụ bữa ăn tối và đó là một buổi tối như tất cả các buổi tối khác, có lẽ yên lặng hơn, hơi lạnh hơn thường lệ, một buổi tối mà cuộc trò chuyện nhạt nhẽo, nghèo nàn và câu chuyện trực trặc không đâu vào đâu. Đầu óc Iren vẫn còn vương vấn sự việc đã qua và cô run sợ khi nghĩ lại lúc bị người đàn bà hung ác gây sự; để trấn an, nàng ngẩng đầu lên, âu yếm lướt nhìn những đồ đạc quanh mình và mỗi vật đều có ý nghĩa hoặc gợi lên một kỷ niệm riêng, lúc đó nàng mới cảm thấy được khuây khoả đôi chút. Tiếng tích tắc đều đều của bộ máy bằng thép của chiếc đồng hồ quả lắc qua không gian im lặng đã thấm dần từng giọt nhỏ vào trái tim nàng.

CHƯƠNG 2

Ngày hôm sau, sau khi chồng đi làm và các con đi chơi, chỉ còn lại một mình, dưới ánh sáng của ban ngày sáng sủa và của đầu óc tỉnh táo, cuộc bị bắt gặp rùng rợn đã mất đi nhiều vẻ hệ trọng của nó. Trước hết, Iren nhớ ra rằng cái mạng che mặt rất dày và như vậy, người đàn bà kia không thể nhận rõ các nét mặt nàng. Nàng ung dung cân nhắc tất cả mọi biện pháp phòng ngừa. Dù thế nào đi nữa nàng cũng sẽ không trở lại nhà người yêu, thế là đã loại trừ được khả năng của một cuộc gây gỗ mới. Như vậy chỉ còn mối nguy hiểm của một cuộc gặp bất ngờ, nhưng rõ ràng là khó xảy ra bởi vì nàng đã chạy trốn bằng xe và người đàn bà không thể đuổi kịp; mục ta không biết tên nàng, địa chỉ cũng không, và không ngại việc mục ta lại nhận ra sau khi trong thấy nàng một cách lờ mờ như vậy. Hơn nữa, ngay cả trong trường hợp xấu nhất, Iren cũng đã sẵn sàng, không bị nỗi sợ kiềm chế, nàng có thể giữ thái độ bình tĩnh, sẽ chối phắt, khẳng định một cách thản nhiên rằng mục ta nhìn nhầm, và bởi vì không có một chứng cứ nào về cuộc hẹn hò của nàng, bất thần nàng sẽ quay lại tố cáo người đàn bà về tội tống tiền. Là vợ của một trong những trạng sư giỏi nhất thành phố không phải là điều vô ích đối với nàng; nàng biết rằng tội tống tiền chỉ có thể bóp nghẹt từ trong mầm mống và bằng một thái độ bình tĩnh lớn nhất, bất cứ một sự chần chừ nào, một vẻ sợ hãi nào về phía nạn nhân cũng chỉ có thể làm kẻ thù táo bạo thêm.

Biện pháp đầu tiên để tự bảo vệ là gửi một bức thư ngắn cho người yêu báo tin rằng ngày hôm sau và cả những ngày tiếp theo nữa nàng không thể đến vào giờ đã giao ước. Lòng kiêu hãnh của nàng bị tổn thương bởi nỗi đau mới phát hiện là mình đã sa vào vòng tay người yêu, hưởng của thừa của một người đàn bà hạ cấp như vậy. Trong một buổi dạ hội nàng đã quen chàng trẻ tuổi này, một nhạc sĩ dương cầm nổi tiếng, và chẳng bao lâu trở thành người

tình của anh ta mà thực ra nàng không thèm muốn và gần như chưa hiểu anh ta. Không có sự hẹn hò từ kiếp trước. Không phải vì tình dục và cũng không hẳn do sự đồng cảm về tâm hồn đã gắn nàng với anh ta. Không có nhu cầu, không khao khát gì to lớn, nàng chỉ tự buông thả mình do ý chí suy yếu và một thứ hiếu kỳ đáng thương. Không có cái gì ở nàng, không phải cuộc đời nàng thiếu thốn hạnh phúc gia đình, không phải cái cảm giác thường hay có ở những phụ nữ đã có chồng mà phải sống một cuộc sống tinh thần cằn cỗi đã thúc đẩy nàng chọn một người tình. Lười biếng thu mình trong sự yên ổn của một cuộc sống trưởng giả với đầy đủ tiện nghi, nàng hoàn toàn sung sướng bên cạnh hai đứa con và một người chồng giàu có, hơn nàng vệ phượng diện tri thức. Những có lúc tiết trời âm đạm kích thích lòng người còn hơn cơn giông hay bão tố, sự giám sát hạnh phúc còn làm ta khó chịu hơn sự bất hạnh. Sự no nê cũng kích thích như cơn đói và cuộc sống an toàn, sự vắng mặt của mỗi nguy hiểm trong cuộc đời đã khơi dậy ở Iren trí tò mò, lòng ham muốn mạo hiểm.

Khi người nghệ sĩ trẻ tuổi bước vào cái xã hội tư sản của nàng, ở đó những người đàn ông thường tỏ ra tôn trọng người đẹp là nàng, khi hẳn làm nàng vui thích bằng những câu nói đùa vô duyên và theo đuổi chầu chực nàng một cách kính trọng mà thực sự hẳn không thích, lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy rung động đến tận đáy lòng. Có lẽ không có gì khác ở anh ta ngoài nét buồn thoáng qua trên khuôn mặt hơi quá chững chạc của anh, đã lôi cuốn nàng. Trong vẻ buồn vu vơ đó, xa lạ với những người no đủ xung quanh nàng, nàng đã tưởng là trông thấy một người cao thượng, và vô tình nàng đã quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của anh để chiêm ngưỡng anh.

Một lời khen khảng định với một nhiệt thành quá mức làm nhà nghệ sĩ ngược nhìn về phía người hâm mộ mình. Và cái nhìn đầu tiên đó đã làm Iren xúc động. Một cơn run vì sợ hãi và khoái cảm lan

khắp người nàng. Tất cả đối với nàng đều như bùng sáng và bùng cháy với những ngọn lửa ngằm trong khi trò chuyện, nó kích thích tính hiếu kỳ mạnh đến mức nàng không tìm cách lẩn tránh một cuộc hẹn hò mới ở một buổi hoà nhạc công cộng. Họ thường gặp lại nhau và chẳng bao lâu việc đó không còn là tình cờ nữa. Kiêu hãnh vì đã được một nghệ sĩ chân chính đặc biệt chú ý, vì nàng đã hiểu anh và khuyến khích anh như lời anh ta thường cam đoan với nàng như vậy- vài tuần sau nàng đã nhẹ dạ chiều theo ý muốn của anh ta là đến nhà anh thưởng thức một tác phẩm anh mới sáng tác vì nàng, chỉ vì một mình nàng. Lời khẳng định đó có lẽ cũng chẳng chân thành lắm nhưng ngay sau đó bị chìm đi dưới những cái hôn và cuối cùng bị lãng quên trong sự buông thả bất ngờ của Iren. Tình cảm đầu tiên của nàng trong lúc này là nỗi kinh hoàng trước sắc thái tình dục bất ngờ bị ngập vào trong quan hệ giữa hai người. Cái kỳ thú của cuộc giao tiếp bỗng chốc tan vỡ và lòng tự hào vì đã từ bỏ cái thế giới tư sản quen thuộc của nàng, chỉ làm dịu đi phần nào sự hối hận của một cuộc ngoại tình không ý thức. Lòng tự hào đó đã biến cái run sợ vì lỗi lầm những ngày đầu thành lòng kiêu hãnh. Nhưng tất cả thực ra chỉ có giá trị lúc mới dẫn vào. Bản năng của Iren đối lập với người đàn ông ấy và nhất là với cái chất là lạ ở anh ta đã kích thích hiếu kỳ của nàng. Nếu lối diễn xuất của anh ta làm nàng ngây ngất thì trong tiếp xúc thân mật sự say mê của anh làm nàng bối rối. Thực ra thì nàng chẳng thích những cái ôm ghì cục cằn và khẩn thiết đó và bất giác so sánh vẻ thô lỗ hung bạo ấy với những biểu hiện từ tốn dịu dàng của chồng mà sau bao nhiêu năm kết hôn vẫn không bớt phần tế nhị. Nhưng một khi đã thất tiết, nàng vẫn còn trở lại và kể lại thường xuyên với nhạc sĩ dương cầm, không mãn nguyện, không tuyệt vọng, vì một thứ nghĩa vụ, vì thói quen. Vài tuần sau, nàng đã dành cho người tình trẻ tuổi một vị trí nhất định trong cuộc sống của nàng và ban cho anh ta mỗi tuần một ngày như đối với bố mẹ chồng. Nhưng sự giao thiệp mới này không làm nàng từ bỏ một chút gì trong lối sống của nàng, mà trái lại, nàng đã thêm vào đấy

một cái gì đó. Chẳng bao lâu người tình trở thành một phần bổ sung cho hạnh phúc, cũng như một đứa con thứ ba hay một cỗ xe mới và sự biền hộ về mối tình của anh ta đối với nàng cũng vô vị như mối tình hợp pháp.

Bây giờ trước mỗi nguy cơ sắp phải trả giá về mối tình của mình, nàng bắt đầu tính toán chi li cái giá trị của nó. Được số phận nuông chiều, được gia đình nâng niu, sống đầy đủ trong cảnh giàu sang, nàng tự cảm thấy bị xúc phạm bởi sự va chạm đầu tiên này. Dầu sao nàng cũng không muốn mất đi cuộc sống vô tư lự của mình và không do dự, nàng sẵn sàng hy sinh người tình để tâm hồn được thư thái.

Ngay ngày hôm đó, một người đưa thư mang bức thư hồi âm của anh ta đến, một bức thư van xin, than thở và tự kết tội đã làm lung lay cái ý định chấm dứt việc làm ám muội của cô. Sức mạnh của tình yêu ve vuốt lòng tự ái của nàng, mối thất vọng không bờ bến trong thư làm nàng vui thích. Người tình của nàng khẩn thiết xin nàng ban cho anh ta một cuộc trao đổi dù ngán thế nào cũng được để ít ra là anh ta biết được lỗi lầm của mình trong trường hợp đã vô tình xúc phạm nàng. Lúc ấy một trò chơi mới cảm dỗ nàng: Hòn dỗi mà không giải thích lý do để được người yêu thêm muốn hơn nữa. Nàng quyết định cho anh ta gặp ở một hiệu bánh mứt, nơi nàng sức nhớ là đã gặp một chàng diễn viên hồi còn con gái. Quá thật so với bây giờ, cuộc gặp gỡ ngây thơ và trong trắng hồi ấy có vẻ ngây ngô đối với nàng. Nàng cười thầm khi nghĩ đến chủ nghĩa lãng mạn lại nở hoa trong cuộc đời đã khô héo sau cuộc hôn nhân của nàng. Thực ra nàng gần như hài lòng về chuyện xảy ra hôm trước, nó làm cho nàng lần đầu tiên, từ lâu lắm rồi, cảm thấy một tình cảm thật có sức mạnh ghê gớm làm cho thần kinh nàng căng thẳng và dẫn hết mức mà hãy còn ngấm ngấm hồi hộp. Nàng mặc chiếc áo dài màu thẫm và nhã, thay mũ hôm trước để người đàn bà ác nghiệt không nhận ra trong trường hợp mù ta vẫn còn luân quất trên

đường phố. Nàng đã chuẩn bị một chiếc mạng tốt hơn nhưng một ý nghĩ thách thức bỗng nhiên làm nàng thấy không cần nữa. Vì sao lại phải như vậy? Thì ra vì sợ một con mụ tầm thường vớ vẩn, nó chẳng biết mình là ai, mà mình, một phụ nữ được quý trọng và nể vì không dám lộ mặt ra phố ư?

Chỉ đến khi ra đến ngoài đường nàng mới cảm thấy lo lo, thấy gai gai trong người như cảm giác của người tắm biển lúc nhúng chân vào nước trước khi thả mình ào vào ngọn sóng. Nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua trong một giây đồng hồ. Bỗng nhiên nàng cảm thấy một niềm vui lạ lùng, cái vui được bước đi nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, mềm mại mà bản thân nàng chưa từng cảm thấy. Nàng như tiếc rằng cửa hàng bánh mứt ở quá gần vì một ý muốn kỳ lạ thôi thúc nàng muốn kéo dài sức hấp dẫn của cuộc phiêu lưu này. Nhưng giờ hẹn đã sắp đến và trái tim nàng đập báo rằng người yêu đang chờ. Khi Iren bước qua ngưỡng cửa hiệu, anh ta đang ngồi trong góc cửa vội lao tới làm nàng vừa thấy dễ chịu vừa cảm thấy nặng nề. Nàng càng bối rối anh càng hỏi dồn và to tiếng trách đến nỗi nàng phải yêu cầu anh ta nói khẽ. Nàng không giải thích nguyên nhân của sự lỡ hẹn vừa rồi mà chỉ buông những câu xa xôi bóng gió làm anh chàng càng thêm điên đảo. Nàng không đáp ứng những ham muốn nóng bỏng của anh ta, tiết kiệm ngay cả đến lời hẹn vì nàng biết rõ rằng sự từ chối đột ngột và thái độ lập lờ khó hiểu đó càng kích thích anh ta. Và sau nửa giờ nói chuyện sôi nổi, khi chia tay nàng không ban cho anh ta một chút dấu hiệu âu yếm nào, lúc này tâm tâm nàng nung nấu một nỗi say mê kỳ lạ mà nàng chỉ trải qua hồi con gái. Từ chốn sâu thẳm nhất của bản thể, nàng tưởng như cảm thấy cái râm ran của một ngọn lửa nhỏ sẵn sàng đốt cháy cả thân thể. Nàng thu hút mọi sự chú ý của những người đàn ông đi qua và cái thắng lợi bất ngờ đó thôi thúc ý muốn được thấy gương mặt của mình mạnh đến nỗi nàng dừng lại trước tủ kính của một người bán hoa để ngắm mình trong một giàn hoa hồng đỏ và hoa

viôlét lóng lánh những hạt sương. Từ thừa bé đến nay chưa bao giờ nàng cảm thấy lâng lâng như thế và các giác quan cũng chưa bao giờ tinh tế như thế; cả những ngày đầu mới cưới, cả những cái ôm ghì của người yêu cũng không kích thích nhục thể nàng như thế. Và nàng thấy như không chịu đựng nổi cái ý nghĩ là nàng đã phung phí cái thanh tao lạ kỳ, cái say sưa êm dịu đó của dòng máu nàng vào những giờ được ấn định sẵn. Đến trước cửa nhà, nàng ngấp ngừng, dừng lại để một lần nữa hít đầy phổi cái không khí rạo rục, cái xao xuyên của những cảm giác vào lúc ấy, để cảm thấy lại tận đáy lòng trào lên ngọn sóng cuối cùng của mối tình. Lúc ấy có ai đó chạm vào vai. Nàng quay lại:

— Gì thế... vậy chị còn muốn gì ở tôi nữa? Nàng đáp ứng, sợ chết khiếp khi bỗng nhận ra bộ mặt khả ố của mục đàn bá đáng sợ. Nỗi kinh hoàng của nàng càng thêm khi nghe thấy mình thốt ra câu nói tai hại đó. Vậy mà nàng đã tự nhủ nếu gặp sẽ làm như không nhận ra nó, chối hết mọi sự để đương đầu với con vô lại đó. Bây giờ thì chậm mất rồi.

— Tôi chờ bà đến nửa giờ rồi, thưa bà W.

Iren rùng mình. Con mục này biết tên nàng, biết cả địa chỉ của nàng. Hông hết rồi, nàng đã ở trong tay nó, không làm gì được nữa.

— Vâng, đã nửa giờ rồi thưa bà W- người đàn bà nhắc lại, giọng trách móc và đe dọa.

— Chị muốn gì, chị cần gì ở tôi?

— Bà quá rõ điều đó thưa bà W.

— Iren lại rùng mình khi nghe gọi đến tên mình- Bà hoàn toàn hiểu tại sao tôi đến.

— Tôi đã không gặp lại anh ta nữa. Hãy để cho tôi yên. Tôi sẽ không bao giờ gặp mặt anh ta nữa... không bao giờ.

Người đàn bà bình tĩnh chờ đợi trước con xúc động làm ghen lời nàng. Rồi chị ta nói giọng cục cằn như mắng mỏ người bề dưới của mình:

— Đừng có mà nói dối! Tôi đã theo bà đến tận cửa hiệu bánh.

Thấy Iren không cãi lại, chị ta mỉa mai nói tiếp:

— Tôi mất việc làm... tôi! Người ta đã đuổi tôi khỏi tiệm vì nạn thất nghiệp và khủng hoảng. Và rồi, chao ôi! Nhân đó tôi cũng rong chơi y như các bà lương thiện.

Giọng nói cay độc và lạnh lùng của mẹ ta đánh thẳng vào Iren. Nàng cảm thấy bất lực trước sự thô bạo đó và mỗi lúc một lo là con mẹ nàng càng thêm to tiếng hoặc chồng nàng bất chợt về thì sẽ hỏng hết. Vội vàng lục trong sắc nàng lấy cái ví và rút tiền ra.

Nhưng lần này bàn tay xác xược của người đàn bà không đưa xuống vồ lấy những tờ giấy bạc một cách hèn hạ, nó vẫn chìa ra và xoè rộng.

— Cho tôi cả cái ví nữa để khỏi đánh mất- người đàn bà chế giễu vừa nói vừa cười khùng khục.

Iren nhìn vào mặt mẹ ta, nhưng chỉ thoáng trong một giây thôi. Nàng không thể chịu nổi lời mỉa mai thô bạo và trơ tráo đó. Một thứ ghê tởm sâu sa tràn ngập trong lòng, nàng chỉ còn muốn có một điều: Bỏ đi để không trông thấy con người đó nữa! Chìa cả ví tiền ra, nàng quay mặt đi và khùng khiếp lao vào cầu thang.

Chồng nàng chưa về, nàng ném mình vào chiếc ghế bành dài và nằm ở đó, duỗi dài, bất động như người vừa bị đánh đến ngất xỉu. Chỉ khi nghe thấy tiếng luật sư, nàng mới cố gắng hết sức để đứng thẳng dậy và kéo lê sang phòng khác, ngo ngác cử động như người máy.

CHƯƠNG 3

Nỗi khiếp sợ ở ngay trong nhà và không ra khỏi căn phòng. Nhiều giờ đã trôi qua một cách trống rỗng, kéo dài vô tận, những hình ảnh hồi tưởng về cuộc gặp mặt với mục đàn bà đáng sợ đã không ngừng trào lên trong tâm trí nàng. Nàng biết rõ hoàn cảnh hiện tại của mình thật là bi đát. Không biết vì sao mục ta đã biết được cả tên và dò được địa chỉ của nàng và vì sao cho đến lúc này những ý đồ bước đầu của nó đã thành công trót lọt đến như vậy. Cứ cái đà này, nó sẽ tiếp tục lợi dụng một cách đều đều kết quả sự khám phá của nó, nó sẽ lấn tới không lùi bước trước bất cứ một thủ đoạn nào. Con mục này sẽ là con ác mộng của nàng, nàng biết rằng không thể có chút nỗ lực nào ngay cả những nỗ lực tuyệt vọng nhất có thể giải thoát được cho mình, bởi vì dẫu nàng có tài sản, lại là vợ một người giàu có, Iren cũng không thể chỉ có việc bỏ ra một món tiền lớn để thoát khỏi mục ta một lần là xong và nó sẽ hứa giữ kín với chồng nàng. Hơn nữa, nàng biết điều đó qua những chuyện kể của chồng về những vụ án chàng thụ lý: Những lời hứa hẹn của những kẻ thiếu tư cách và đê tiện như vậy, những giao ước đã ký kết đối với họ chẳng có chút giá trị nào. Nàng dự tính rằng nếu có gạt được con ác mộng trong vòng một hoặc hai tháng, sau đó rường cột của toà nhà hạnh phúc gia đình nàng sẽ sụp đổ thì dẫu có kéo theo được con mục khốn nạn đó vào nỗi bất hạnh của mình cũng chỉ là sự đền bù quá ít ỏi đối với nàng.

Nỗi bất hạnh không thể tránh khỏi, bây giờ nàng cảm thấy điều đó với một sự rõ rệt đáng sợ. Sự giải thoát cũng bế tắc, không có cách nào hết. Nhưng... nhưng rồi sẽ ra sao? Nàng bị cột vào câu hỏi đó suốt từ sáng đến tối. Một ngày nào đó, một bức thư sẽ đến tay chồng, nàng hình dung thấy chàng bước vào phòng, người tái nhợt, nét mặt sa sầm, nắm lấy tay nàng, tra hỏi... Rồi lúc đó... sẽ ra sao? Chàng sẽ làm gì? Tới đó, đột nhiên những hình ảnh ấy biến mất vào

bóng tối của một mối lo sợ hỗn độn và khủng khiếp. Nàng không biết sự thể tiếp theo đó sẽ ra sao và những dự đoán của nàng trôi tuột vào một cái vực xoáy. Trong khi nghĩ ngợi như vậy, nàng chỉ sực nhận ra có một điều: Nàng biết về chồng còn quá ít nên không thể dự đoán trước được những quyết định của chồng. Nàng lấy chồng không theo ý muốn của cha mẹ nàng, sống với nhau mà lòng cảm mến không sút giảm. Vợ chồng đầu gối tay ấp tám năm trời, đã có mấy đứa con với nhau, thế mà đến bây giờ, đến lúc phải tự hỏi thái độ của chồng sẽ phản ứng như thế nào, nàng mới chợt nhận thấy rằng chồng mình chỉ là một người xa lạ. Chỉ đến bây giờ nàng mới bắt đầu thử tìm xem trong cuộc sống của chàng có đôi nét gì hoạ chẳng soi sáng được tính cách của chàng. Nỗi lo sợ của nàng ập tới ngập ngừng khơi gợi từng hồi niệm nhỏ để tìm lối vào những bí ẩn của trái tim chồng.

Và bởi vì những lời ăn tiếng nói của chàng không nói lên được điều gì nên một hôm chàng ngồi đọc sách trong ghế bành, nàng dò hỏi nét mặt chàng nổi bật dưới ánh đèn điện. Nàng quan sát gương mặt đó như thể là mặt của một người không quen, cố gắng tìm ra từ những nét quen thuộc mà nay bỗng trở thành xa lạ đó cái tính nết mà tám năm chung sống vì không quan tâm nên nàng chưa thấy hết. Vầng trán cao quý và sáng sủa như đúc bởi ý chí mạnh mẽ; ngược lại cái miệng nghiệt ngã và không khoan dung. Tất cả đều căng thẳng trong những nét cương quyết đầy nghị lực và sức mạnh của chàng. Nhưng, theo sự khảo sát của nàng, cặp mắt chắc hẳn là nơi chứa đựng nhiều bí ẩn thực sự, thì lại đang cúi xuống quyển sách và kín như bưng. Nàng chỉ có thể nhìn sững bằng con mắt dò hỏi xem cái hình nhìn nghiêng như một đường cong đó sẽ nói lên một tiếng ân xá hay buộc tội. Cái hình nhìn nghiêng đó có một vẻ khắc nghiệt làm nàng hoảng sợ nhưng lại có cái cương nghị lần đầu tiên vạch cho nàng thấy một vẻ đẹp khác thường. Bỗng nàng cảm thấy nàng có thể nhìn chàng không chán mắt với niềm vui và tự hào. Chàng

ngẩng đầu lên. Thế là nàng lại vội rút lui vào bóng tối để câu hỏi sôi nổi trong ánh mắt nàng không nhen lên những mối ngờ vực.

CHƯƠNG 4

Đã ba ngày nàng không ra khỏi nhà. Nàng thấy lo lo khi nhận thấy việc ở lì tại nhà đã làm mọi người xung quanh để ý vì bình thường ít có ngày và thậm chí ít có giờ nàng không vắng nhà. Nhưng người đầu tiên nhận thấy sự thay đổi đó là các con nàng, nhất là thằng con trai lớn, nó đã bộc lộ với mẹ sự ngạc nhiên của nó với vẻ ngây thơ làm nàng khó chịu. Bọn gia nhân thì mãi nguyện thì thảo với nhau và trao đổi đủ thứ giả thiết với cô gia sư. Iren đã phí công cố gắng giải thích sự có mặt đáng ngạc nhiên của mình bằng nhiều lý lẽ khác nhau, đôi khi khéo léo viện đến sự cần thiết của gia đình, nhưng khi vừa định tham gia vào một việc gì trong nhà thì lại lúng túng và nếu kéo dài thời gian gần mọi người chỉ tổ khơi thêm mối ngờ vực. Hơn nữa, nàng cũng không biết khéo léo tránh mặt mọi người bằng cách khôn ngoan ở yên trong buồng để đọc sách hay làm việc một mình; giống như bất cứ một tình cảm mãnh liệt nào, nỗi lo sợ trong nàng biến thành sự bồn chồn, nóng ruột, nó đeo đuổi nàng ở khắp mọi nơi. Mỗi tiếng chuông, mỗi tiếng điện thoại reo đều làm nàng giật mình và cảm thấy cuộc sống yên lành của mình bị tan vỡ và sụp đổ. Nỗi bất lực làm cho nàng nghĩ đến một cuộc sống thảm hại không biết sẽ ra sao. Ba ngày cầm tù ở nhà mà nàng cảm thấy dài hơn tám năm chung sống với chồng.

Ngày thứ tư nàng phải đi đến một nơi theo lời mời mà nàng đã nhận lời từ nhiều tuần nay và bây giờ không có lý do gì chính đáng để có thể từ chối. Hơn nữa nàng cũng cần phải đập tan những con thoi vô hình của sự khiếp sợ chạy qua chạy lại trong óc nàng, nó cầm tù cuộc đời nàng nếu nàng không muốn chết vì nó. Nàng cần gặp gỡ mọi người, cần vài giờ thanh thoi thoát khỏi bản thân mình, lánh xa sự cô đơn chết chóc của nỗi sợ.

Mặt khác, còn ở đâu nàng được yên thân hơn ở một nhà không phải nhà mình, nhà bè bạn, ở đâu nàng được che chở tốt hơn chống

lại sự giãy vò vô hình nó lượn lơ quanh nàng. Sau cuộc chạm trán mới đây, người đàn bà ấy còn có thể rình rập nàng ngoài đường phố, cái phút ngắn ngủi vừa ra khỏi nhà lần đầu làm nàng rung mình. Bất giác nàng nắm lấy cánh tay chồng, nhắm mắt lại và đi nhanh ra cỗ xe đang chờ ở bên ngoài. Khi chiếc ô tô bắt đầu lăn bánh qua những dãy phố vắng vẻ ban đêm, cái gánh nặng đè bẹp Iren rơi xuống, và khi trèo lên bậc tam cấp của ngôi nhà xa lạ nàng cảm thấy như vào nơi trú ẩn. Trong mấy tiếng đồng hồ, nàng gần có thể trở lại như xưa kia của quãng đời vui vẻ, vô tư. Cái vui tươi, hoan hỉ lúc này của nàng thậm chí còn lớn hơn, ý thức được hơn vì nó là cái vui tươi, hoan hỉ của người tù được ra khỏi ngục tối và lại tìm thấy ánh mặt trời. Ở đây, một bức tường bảo vệ nàng chống mọi nỗi khổ đau, sự oán thù không thể bén tới nàng được, ở đây, chỉ có những người quý chuộng nàng, trọng vọng nàng, yêu mến nàng, những người thượng lưu không có tâm địa xấu, vui tươi hơn hờ vì những chuyện tầm phào khoái lạc như bản thân nàng lúc này.

Khi nàng bước vào, mọi con mắt đổ xô về phía nàng làm cho nàng cảm thấy là mình xinh đẹp. Nàng có ý thức về mình đẹp nên nàng lại càng xinh đẹp hơn, điều đó xưa kia chưa hề có. Âm nhạc bên cạnh quyến rũ và thấm vào làn da nóng bỏng của nàng. Những cuộc khiêu vũ bắt đầu và nàng đã quay trở lại vòng mà không biết. Nàng nhảy như chưa bao giờ từng nhảy. Cái vòng quay tít đó giải thoát cho nàng mọi gánh nặng trong lòng, nhịp điệu lan ra tứ chi và thân thể nàng nồng nhiệt, uồn éo. Khi nhạc cụ im tiếng, cái im lặng thật cực nhọc đối với nàng, và khi âm nhạc lại vừa nổi lên, nàng lại lao vào con lốc như đắm mình vào bể nước tắm, làn nước mát mẻ, êm dịu, dãn xả, bình bông,... Xưa nay nàng vốn là một người nhảy xoàng, quá đần đo, quá chín chắn, quá thận trọng trong các cử động của mình, nhưng cái say sưa ngây ngất của niềm vui mới tìm lại được làm cho nàng không cảm thấy một sự ngăn cách nào suốt buổi tối hôm đó. Cái dây xích thép tạo ra bởi sự thận trọng và tính bẽn

lễn, lúc bình thường vẫn giữ cho niềm đam mê điên cuồng của nàng trong một vài giới hạn, nay bị bẻ gãy đột ngột và nàng phó mặc cho mình trôi theo một sự buông thả, phóng túng trọn vẹn, sung sướng tuyệt vời. Nàng cảm thấy ở xung quanh nàng những cánh tay và những bàn tay cuồng nhiệt, những cái lướt qua, những cái đụng chạm, cái hứng cảm của những lời nói say sưa, những tiếng cười khích lệ, trong khi đó âm nhạc làm tim nàng đập phập phồng, thân thể nàng bị kích thích đến nổi quần áo trên người làm nàng nóng bỏng và bất giác nàng muốn giật tung tất cả những tấm khăn choàng của mình để cái say sưa ngây ngất vô bờ bến đó thấm vào cơ thể nàng sâu hơn nữa.

— Iren, em làm sao thế?

Hãy còn nóng vì cái ôm chặt của người bạn nhảy, nàng quay lại, lão đảo và gượng cười. Cái nhìn nghiêm khắc và lạnh lùng của chồng làm nàng rối loạn. Nàng sợ hãi. Nàng đã tỏ ra quá say đắm chẳng? Con mê cuồng của nàng đã làm hại nàng chẳng?

— Cái gì?... anh định nói gì, F? Nàng áp úng trước cái nhìn xoáy vào nàng như một lưỡi dao găm. Nàng những muốn hét lên trước cái nhìn như lục soát trái tim nàng.

— Thật kỳ lạ!

Cuối cùng chàng lẩm bẫm bằng giọng trầm và ngạc nhiên.

Nàng không dám hiểu ý chàng muốn nói gì. Nhưng một cơn rùng mình lan khắp người nàng khi chàng quay đi và rồi nàng trông thấy đôi vai rộng và khoẻ của chàng vươn lên mạnh mẽ cùng với cái gáy rắn chắc. “Đôi vai của kẻ sát nhân”, cái ý nghĩ điên rồ đó thoáng qua trong óc nàng. Nàng tự nhủ thầm là chàng vạm vỡ và đáng sợ cứ như là mới thấy chàng lần đầu.

Nhạc lại nổi lên. Một người đàn ông tiến lại phía Iren. Nàng nhận lấy cánh tay anh ta. Nhưng toàn thân nàng đã trở nên nặng nề và cái giai điệu tươi sáng không còn lôi kéo được đôi chân đã tê liệt

của nàng nữa. Một sức nặng từ trái tim dồn xuống làm đùi nàng nặng trĩu, mỗi bước đi làm nàng đau. Nàng phải yêu cầu người vũ nam buông nàng ra. Vừa đi giật lùi, nàng vừa lơ đãng nhìn quanh xem chồng nàng ở đâu: Chàng đứng sau nàng như đang chờ vợ và cái nhìn của chồng lại một lần nữa bắt gặp cái nhìn của Iren. Anh ấy muốn gì? Anh ấy đã biết điều gì chẳng? Bất giác nàng kéo lại chiếc áo dài như để che tấm ngực để trần. Cái im lặng của chồng nàng cũng khó hiểu như cái nhìn của chàng.

- Chúng ta đi chứ? Nàng hỏi với vẻ sợ sệt.
- Ừ! Giọng chàng cứng rắn và thù hận.

Chàng đi trước. Nàng lại trông thấy chiếc gáy mạnh mẽ và đe dọa. Nàng trùm kín mình trong chiếc áo choàng lông nhưng vẫn lạnh cóng. Cuộc trở về yên lặng. Nàng không dám hé răng. Nàng âm thầm cảm thấy là một mối nguy hiểm khác đang đe dọa nàng. Bây giờ nàng bị bao vây.

Đêm ấy nàng nằm mơ, một giấc mơ nặng nề. Một điệu nhạc vang lên trong một gian phòng cao và sáng, nàng bước vào, nhiều người và nhiều màu sắc xen lẫn vào những cử động nhịp nhàng của nàng. Một chàng trai trẻ mà nàng cho là có quen nhưng không thể nhớ được tên rẽ một lối đi về phía nàng, nắm lấy tay nàng và dẫn nàng nhảy.

Một niềm khoan khoái êm dịu tràn ngập lòng nàng, một làn sóng âm nhạc nâng nàng lên, nàng không cảm thấy sàn nhà dưới chân nữa, và cứ như vậy họ nhảy xuyên qua nhiều gian phòng, ở đó những chùm đèn treo cao bằng vàng lóng lánh như những ngôi sao và những tấm gương liên tiếp nhau trả lại cho nàng nụ cười mà chúng phản chiếu đến vô tận.

Điệu nhạc mỗi lúc một dồn dập và cuộc khiêu vũ càng say đắm. Lúc ấy chàng trai ghì chặt lấy nàng và thít cánh tay nàng mạnh đến nỗi nàng rên rỉ vì đau và khoái cảm. Bây giờ nhìn sát vào mặt chàng

trai nàng cho rằng mình đã nhận ra anh ta. Đó là một nghệ sĩ mà nàng đã yêu đến điên cuồng hồi nàng còn niên thiếu. Nàng cảm thấy ngây ngất trọn vẹn và sắp phát ra một cái tên nhưng anh ta đã bóp nghẹt tiếng kêu khe khẽ của nàng bằng một cái hôn nóng bỏng. Thế là những cặp môi hoà làm một, thể xác như tan ra đúc thành một ngọn lửa duy nhất, họ bay qua các gian phòng như được một làn gió êm dịu đưa đi. Những bức tường nhòa đi trước mắt họ, cái thể xác đã được giải thoát của nàng không còn cảm thấy cái trần nhà trên đầu nữa, giây phút thật khoan khoái không tả xiết.

Bỗng nhiên ai đó lướt qua nàng. Nàng dừng lại, âm nhạc cũng im bật, những ngọn đèn tắt ngấm, những bức tường lại hiện ra trước mắt nàng nom ghê sợ, người vũ nam đã biến mất. “Hãy trả lại chàng cho tao, con ăn cắp” người đàn bà kinh tởm gào rú, đó là giọng nói xé tai của mẹ ta vang lên và những ngón tay của mẹ ta quắp lấy cổ tay Iren. Nàng vùng vẫy và kêu thét, một tiếng la hét điên cuồng và thất thanh vì sợ hãi. Hai người đánh nhau nhưng mẹ đàn bà khỏe hơn, mẹ rút chuỗi hạt trai đeo cổ cùng với một vạt áo của nàng, lột trần cánh tay và vai nàng chỉ còn lại lòng thòng những mảnh vải bị xé. Mọi người thình lình ùa đến. Họ từ tất cả các gian phòng chạy lại gây thành tiếng ồn ào đáng sợ ngày càng lớn dần và lúc đó mắt họ nhìn xoáy vào người Iren, trong khi người đàn bà gào lên: “Nó cướp chồng tôi, con đĩ điếm...”. Nàng không biết đứng vào đâu, quay về phía nào vì mọi người ngày càng xúm lại gần và những con mắt tò mò, đỏ ngầu soi mói nhìn vào tấm thân loã lồ của nàng. Bỗng nhiên trong lúc đôi mắt hoảng hốt của nàng tìm kiếm cứu tinh, nàng chợt trông thấy chồng nàng đứng im trong cái khung đen ngòm của tấm cửa ra vào, bàn tay phải giấu sau lưng. Nàng kêu thét lên một tiếng và chạy trốn. Nàng chạy xuyên qua các gian phòng, đám đông dậm dật cuồng loạn đuổi theo sau. Mấy mảnh áo trên người, nàng níu giữ lại mà cảm thấy nó dần dần tuột mất. Một cánh cửa mở ra trước mặt, nàng lao vào cầu thang, nhưng ở phía dưới, người đàn bà góm ghiếc

mặc váy len ngắn và bàn tay đầy móng vuốt đang đứng chờ nàng. Nàng nhảy sang một bên và cuồng loạn ném mình vào khoảng không. Mụ kia đuổi theo và hai người chạy trong đêm tối, dọc theo những dãy phố yên lặng dưới những chiếc đèn lồng nhấp nhúm. Tiếng guốc của mụ đàn bà vẫn lộp cộp phía sau Iren, cứ đến mỗi đoạn rẽ nàng lại thấy mụ ta nhảy chồm lên đuổi sát nàng, dường như mụ ta nhiều vô kể, chỗ nào cũng thấy mụ ta hiện hình để vồ lấy nàng. Cuối cùng Iren đã đứng trước cửa nhà mình, đầu gối bắt đầu quỳ, nàng nhảy bổ vào cánh cửa, nhưng khi vừa mở cửa ra nàng thấy chồng, tay cầm con dao soi mói nhìn xoáy vào nàng: “Em từ đâu về?” tiếng chàng ồm ồm hỏi. “Không từ đâu cả,” nàng nghe thấy tiếng trả lời cùng một lúc với một tiếng cười chói tay ở ngay cạnh nàng. “Tôi đã trông thấy nó! Tôi đã trông thấy nó!” mụ đàn bà gào lên sau tiếng cười cuồng loạn. Chồng nàng vung dao lên. Iren hét lên: “Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Nàng choàng dậy và đôi mắt sợ hãi của nàng nhìn thẳng vào mặt chồng. “Cái gì thế? Có chuyện gì thế?” Nàng đang ở trong phòng mình, ngọn đèn toả ra một ánh sáng nhợt nhạt, nàng đang ở nhà mình, trong giường mình, nàng đã nằm mơ. Nhưng tại sao chồng nàng lại ngồi ở cạnh giường và nhìn nàng như nhìn người đang ốm. Ai đã bật đèn? Tại sao chàng nghiêm nghị thế, lạnh lùng thế? Toàn thân nàng run lên. Bất giác nàng nhìn vào bàn tay chồng: Không, bàn tay ấy không cầm dao. Dần dần trạng thái ám thị và những hình ảnh lung linh hung hãn của giấc mơ tiêu tan đi. Khi mơ, hẳn là nàng đã kêu hét lên và làm chàng tỉnh giấc. Nhưng tại sao ánh mắt chàng lại có vẻ dò xét sắc bén thế kia:

— Cái gì... cái gì thế? Tại sao anh lại nhìn em như vậy? Hình như em vừa qua một cơn ác mộng.

— Phải, em đã kêu lên, anh nghe thấy tiếng em ở phòng bên.

Ta đã kêu gì? Ta đã kêu gì? Nàng lo âu tự hỏi. Bây giờ chàng đã biết được những gì? Nàng vẫn còn can đảm nhìn vào mắt chàng,

nhưng chàng vẫn nghiêm trang quan sát vợ với một thái độ bình tĩnh kỳ lạ.

— Em làm sao thế, Iren? Có điều gì xảy ra mà từ mấy ngày nay em hoàn toàn thay đổi, em lơ đãng, bồn chồn và kêu cứu trong giấc ngủ.

Nàng còn cố gượng mỉm cười.

— Không nên giấu anh điều gì hết. Em có những mối lo ư? – chàng nói- Có điều gì dẫn dắt em? Mọi người trong nhà đều nhận thấy sự thay đổi ở em. Hãy tin anh, Iren ạ.

Chàng dịu dàng lại gần, rất nhẹ, nàng cảm thấy những ngón tay chàng vuốt ve cánh tay để trần của nàng. Một ánh sáng lạ kỳ lóng lánh trong mắt chàng. Lúc ấy nàng khao khát được áp sát vào chàng, bám chặt lấy chàng, thú nhận mọi sự và không rời chàng ra trước khi chàng tha thứ. Nhưng ngọn đèn chiếu sáng khuôn mặt chàng, một thứ ánh sáng trắng và nàng xấu hổ sợ phải nói ra.

— Anh đừng lo gì cả, Fritz ạ.- nàng nói, vẫn cố gượng mỉm cười trong khi run lẩy bẩy từ đầu đến chân. Em chỉ hơi mệt, sẽ qua khỏi thôi.

Bàn tay đang vuốt ve nàng đã rút lại. Nàng rùng mình khi thấy chồng tái xanh dưới ánh sáng nhợt nhạt. Vầng trán tối sầm đầy những bóng nặng nề của những ý nghĩ đen tối. Chàng từ từ đứng thẳng dậy:

— Anh không biết, nhưng anh thấy hình như những ngày gần đây em có điều gì cần nói với anh. Điều gì đó chỉ liên quan đến em và anh thôi. Nói đi, Iren. ở đây chỉ có hai chúng mình thôi.

Nàng nằm đó bất động, như bị thôi miên trước cái nhìn nghiêm nghị và mỗi mọt của chồng. Tất cả sẽ tốt đẹp, nàng tự nhủ, nếu ta chỉ nói mấy tiếng, mấy tiếng nhỏ thôi: “Em xin lỗi”. Chàng sẽ không hỏi rõ lý do về chuyện đó. Nhưng tại sao ánh sáng lại thiêu cháy nàng, cái ánh sáng rực rỡ phản trắc này nó đang rình rập cả hai người?

Trong bóng tối nàng đã có thể nói ra. Nhưng ánh sáng làm tan vỡ hết ý định của nàng.

— Thế nào? Có thực em không làm sao và không có gì để nói với anh ư?

Sức cảm dỗ mới mạnh mẽ làm sao! Giọng nói của chàng mới dịu dàng làm sao! Chưa bao giờ nàng nghe thấy chàng nói những lời như vậy. Cái ánh sáng thật đáng ghét và tọc mạch. Nàng tự trấn tĩnh lại:

— Anh tưởng tượng ra điều gì vậy, Fritz? Nàng vừa nói vừa cười, bản thân nàng cũng sợ cái giọng kim của mình. Em ngủ không yên giấc nên anh cho là em có những điều gì giấu anh ư? Có thể là ngoại tình chẳng hạn, biết đâu đấy.

Giọng điệu giả tảng và đạo đức của những lời vừa nói ra làm nàng run lên, nàng ghê tởm bản thân mình và quay mặt đi.

— Thôi chúc ngủ ngon!

Chàng nói câu đó cộc lốc, một giọng nói hoàn toàn thay đổi, hăm dọa hay giễu cợt.

Rồi chàng tắt đèn. Nàng thấy bóng chàng khuất đi như con ma hiện ra ban đêm, lạng lẽ. Khi cánh cửa khép lại, nàng cảm thấy như nắp quan tài lại đập xuống. Cả thế giới toàn vẹn như đã chết đối với nàng, chỉ còn trái tim, ở tận đáy tấm thân giá lạnh của nàng đập dữ dội trong khoảng trống và mỗi tiếng đập lại làm tăng thêm nỗi đau đớn của nàng.

CHƯƠNG 5

Ngày hôm sau, khi họ ngồi vào bàn để ăn trưa- bọn trẻ vừa mới cãi nhau và phải khó nhọc lắm mới làm chúng yên đi được chị hầu phòng đem đến cho nàng một phong thư: “Thư gửi bà, người ta chờ trả lời”. Nhìn chữ viết lạ Iren ngạc nhiên, xé vội phong bì và bắt đầu tái đi.

Nàng đứng bật dậy và trước sự ngạc nhiên của mọi người nàng càng hoảng sợ khi nhận ra rằng chính dáng điệu vụng về của nàng đã tố cáo nàng.

Bức thư ngắn gọn, chỉ có hai dòng: “Yêu cầu đưa cho người mang thư 100 cuaron”. Không một chữ ký, không ngày tháng. Chỉ có cái mệnh lệnh hống hách đó mà rõ ràng là chữ viết hộ. Iren vội vào phòng mình để lấy tiền nhưng nàng đã để quên đâu chiếc chìa khoá tủ đựng tiền, nàng bèn rũ tung cuống cuồng lục lọi các ngăn kéo cho đến lúc tìm được. Toàn thân run rẩy, nàng để số tiền vào một chiếc phong bì và đích thân mang ra cho người đưa thư đang chờ trước cửa. Nàng làm tất cả những việc đó không suy nghĩ, không ngập ngừng như người bị điều khiển bằng thôi miên. Rồi, sau hai phút vắng mặt, nàng trở lại phòng ăn.

Không ai nói câu nào. Nàng lại ngồi xuống với vẻ lúng túng, sợ sệt, sắp sửa nói một lời giải thích mơ hồ và ngắn gọn thì chợt nhận thấy, với một nỗi kinh hoàng không thể tả được, rằng trong khi thảng thốt nàng đã để bức thư ngó bên cạnh đĩa ăn của mình. Bàn tay nàng run mạnh đến nỗi nàng phải đặt vội xuống bàn chiếc cốc vừa cầm lên. Bằng một cử chỉ lén lút, nàng vò nát tờ giấy nhưng vào lúc giấu nó đi thì nàng bắt gặp cái nhìn của chồng, một cái nhìn nghiêm khắc, đau đớn, sâu thẳm mà thường ngày nàng không nhận thấy ở chàng. Chỉ mới vài hôm nay vẻ ngờ vực của những con mắt đó làm khơi dậy ở nàng những cơn xúc động đột ngột không chế

ngự nổi và làm nàng nao núng đến tận ruột gan. Cũng với những con mắt ấy, chàng đã nhìn nàng khi nàng khiêu vũ, cũng chính cái nhìn đó đêm trước đã loang loáng trên đầu nàng như một lưỡi dao khi nàng đang ngủ. Trong khi nàng tìm cách nói điều gì đó thì một kỷ niệm bị lãng quên từ lâu bỗng trở lại trí óc nàng. Một hôm chồng nàng kể cho nàng nghe là chàng quen một vị dự thám mà nghệ thuật khi hỏi cung là: Lúc nghiên cứu hồ sơ thì giả vờ cận thị, để rồi bỗng nhiên vào lúc quyết định, ngược mắt nhanh như chớp và nhìn sâu vào mắt bị cáo như một lưỡi dao găm. Tên này, trước cái nhìn sét đánh như vậy lập tức mất ngay bình tĩnh và không thể che giấu sự thật được nữa. Liệu bây giờ bản thân chàng có nhờ đến nghệ thuật đó không? Và liệu nàng có là nạn nhân của nghệ thuật đó không?

Nàng run sợ bởi lẽ nàng không lạ gì sự say mê của chàng đối với những vấn đề thuộc khoa tâm lý tội phạm, cái say mê vượt qua rất nhiều những đòi hỏi của nghề nghiệp. Chàng dành cho việc nghiên cứu một vấn đề mới, cũng nhiệt tình như người ta đánh bạc hay săn đuổi những cuộc tình. Và vào những lúc đó người ta có thể nói là chàng bị căng áp dữ dội, ban đêm nó thường bắt chàng trở dậy để lật giở các hồ sơ, nhưng ban ngày nó trả lại cho chàng vẻ mặt lạnh như thép. Chàng ăn ít, uống ít, hút thuốc liên tục và hình như để dành lời nói đến phiên tòa.

Nàng mới dự buổi biện hộ của chàng có một lần. Nhưng kỷ niệm xa xôi đó đột nhiên ập về tâm trí nàng, chặn đứng những lời nói sắp thốt ra từ môi nàng. Nàng ở đó câm lặng và cảm thấy mối nguy hiểm của sự im lặng đó, nàng càng thêm bối rối. Cũng may là bữa cơm kết thúc nhanh và bọn trẻ nhảy vào phòng chúng, tranh nhau nói riu ra riu rít, những tiếng nói trong trẻo và vui vẻ mà cô gia sư cố gắng giữ trật tự mà không được. Chồng nàng đứng lên và không quay lại, chàng nặng nề bước sang phòng bên.

Còn lại một mình, nàng lấy ngay từ dưới áo lót ra bức thư tai hại đó và đọc lại: “Yêu cầu giao 100 curon cho người đưa thư này!”.

Giận dữ, nàng xé mảnh giấy thành nhiều mảnh và sắp ném vào giỏ thì bỗng nhiên suy nghĩ, dừng lại, cúi mình về phía lò sưởi và ném vào ngọn lửa đang nổ lép bép.

Vừa lúc đó nàng nghe thấy bước chân chồng đang đi tới. Nàng vội đứng dậy, mặt đỏ bừng vì nóng và bối rối. Nắp lò sưởi còn mở sắp tổ cáo nàng, vụng về nàng vội loay hoay đứng che nó đi. Chàng lại gặm bàn, xòe một que diêm để châm thuốc hút. Và khi ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt chàng, nàng thấy như lỗ mũi chàng đang phập phồng, ở chàng, đó là dấu hiệu giận dữ. Lúc ấy, nhìn nàng một cách bình tĩnh, chàng nói:

— Em biết là em không bị bó buộc phải đưa cho tôi xem thư từ của em. Em hoàn toàn tự do nếu muốn giữ những điều bí mật.

Nàng đứng im, không dám nhìn chồng. Chàng chờ một lát, thả ra trước mặt một làn khói đặc và thông thả đi khỏi gian phòng.

CHƯƠNG 6

Nàng không muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ còn muốn sống, muốn thoát khỏi phiền não, dành trí óc của mình cho những sự việc trống rỗng và vô nghĩa. Nàng không thể ở lại trong nhà được nữa, cảm thấy cần phải đi ra phố giữa đám đông, để tránh khỏi điên rồ vì sợ. Với 100 cuaron, nàng hy vọng đã mua được tự do trong vài ngày và có thể yên tâm ra phố. Nàng có việc phải đi mua bán, hơn nữa cũng cần phải xoá đi điều làm người ta ngạc nhiên về phẩm hạnh của nàng. Từ cửa ra đường như từ một tấm ván lấy đà, mắt nhắm nghiền nàng lao vào dòng thác người ngoài đường phố. Khi đã cảm thấy dưới chân là đường đi rắn chắc và bên cạnh là làn sóng người như mắc cửi, nàng bèn đi thẳng về phía trước một cách vội vã, cũng rảo bước như những phu nhân bình thường khác để không thu hút sự chú ý của mọi người, đầu cúi gằm vì nom nớp lo sợ bắt gặp cái nhìn đáng nguyên rủa của mục đàn bà nguy hiểm, vả lại cũng là để, nếu có bị theo dõi thì ít ra nàng cũng biết. Tuy vậy, nàng vẫn cảm thấy không thể nghĩ gì khác ngoài nỗi lo sợ của mình và run bần lên mỗi khi có ai đó chạm vào nàng.

Một người đàn ông đạo mạo chào nàng. Ngược mắt lên, nàng nhận ra ngay một thân hữu của gia đình, con người đứng tuổi, đáng mến nhưng nói nhiều và bình thường nàng vẫn tránh mặt vì ông ta có thói quen làm phiền mọi người, kể lễ hàng giờ về tình trạng sức khỏe của mình, những chứng đau vặt, có thể là bệnh tướng của ông ta. Hôm nay nàng tiếc là đã chỉ đơn giản đáp lại lời chào của ông, mà không tìm cách rủ ông cùng đi, vì sự có mặt của ông ta sẽ che chở cho nàng chống lại sự tấn công bất ngờ của con mục đang là mối hiểm họa cho nàng. Nàng lưỡng lự, muốn trở lại, nhưng bỗng nhiên như có ai ở đằng sau đang cố gắng đuổi kịp nàng. Không chần chừ, nàng đâm bổ về phía trước. Nhưng linh tính nhạy bén, lại bị kích động bởi nỗi sợ bảo nàng rằng người đuổi theo nàng cũng đang rảo

bước. Iren không vì thế mà không tiếp tục đi nhanh hơn, dù biết rằng cuối cùng rồi cũng bị thua nó mà thôi. Nàng bắt đầu run lên, bước chân ngày càng riu lại khi nghĩ đến bàn tay nó chỉ lát nữa sẽ tóm được nàng, nhưng càng đi vội thì đầu gối càng trở nên nặng trĩu. Nàng cảm thấy con người ấy đã đến sát nàng rồi. “Iren!” Một tiếng gọi khẽ, nhưng cương quyết, một giọng nói mà thoát đầu nàng ghê sợ, tiếng của con mụ sứ giả đáng căm ghét, mang theo nỗi bất hạnh cho nàng. Nàng quay lại, và thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm: Đó là người tình của nàng, anh ta gần như vấp phải nàng, đủ biết nàng quay phắt lại đột ngột biết chừng nào. Vẻ mặt anh chàng nom tái xanh, bối rối pha chút xúc động và lúc này lúng túng trước cái nhìn hoảng hốt của Iren. Anh chìa ra một bàn tay, ngập ngừng và rồi lại để buông thõng xuống vì nàng không đưa tay ra. Nàng nhìn vào tận mặt anh ta trong một hay hai giây đồng hồ, không ngờ lại gặp anh ta như vậy. Nàng đã quên khuấy không bận tâm về anh ta trong những ngày lo âu khổ sở này. Nhưng bây giờ khi nhìn thật gần cái bộ mặt tái xanh và dò hỏi cùng với những tình cảm đã đổi thay biểu hiện rõ trong đôi mắt trống rỗng, cơn giận trong nàng sôi lên. Cặp môi run rẩy của Iren không thể thốt lên một tiếng và sự kích động của nàng mạnh đến nỗi làm cho anh chàng sợ hãi, chỉ ấp úng được mấy lời:

— Iren, em làm sao thế? Và khi nhận ra cử chỉ bấn loạn của nàng, anh ta dịu giọng nói thêm: Vậy thì tôi đã làm gì em?

Nàng nhìn anh ta và bùng lên cơn giận không nén nổi:

— Anh đã làm gì cho tôi à? Nàng chua chát nói. Không có gì, không có gì cả. Chỉ toàn điều tốt, chỉ toàn những việc tử tế mà thôi!

Anh ta sừng sốt, miệng há hốc khiến điệu bộ càng thêm lố bịch.

— Nhưng mà Iren! Iren?

— Đừng có bêu rếu- nàng công phẫn nói, giọng hách dịch. Và đừng có đóng kịch, chắc hẳn mụ ta, người đẹp của anh cũng đang ở

gần đây để rình tôi và bắt chẹt tôi lần nữa chứ gì!

— Ai? Nhưng mà ai?

Nàng muốn đấm cho anh ta một quả đấm vào giữa mặt, cái bộ mặt ngô nghê méo mó đó. Nàng đã xiết chặt cái cán dù, chưa bao giờ nàng cảm ghét, khinh bỉ một con người đến như vậy.

— Nhưng mà Iren... Iren..., càng bối rối, anh ta càng ấp úng. Vậy anh đã làm gì em? Bỗng nhiên em thôi không đến anh nữa. Đêm ngày anh chờ em. Hôm nay anh đứng trước cửa nhà em suốt ngày hy vọng được nói với em dù chỉ trong một phút.

— Anh đã chờ tôi... anh... cũng cùng một giuộc cả thôi.

Con giận làm nàng điên lên. Tát cho anh ta một cái thì thú vị biết bao. Nhưng nàng tự kiềm chế, nhìn anh ta lần nữa với vẻ ghê tởm, hình như nàng tự nhủ, có nên nhổ vào mặt anh ta với tất cả sự phẫn nộ của mình không? Rồi bỗng nhiên nàng quay ngoắt đi và dẫn mình vào đám đông, không ngoảnh lại.

Anh ta đứng đó một lúc, bàn tay cứng đờ và chùng hững, kinh ngạc và run rẩy. Rồi làn sóng người qua lại xô đẩy và cuốn anh ta đi như chiếc lá bay chập chờn và quay tít trước khi để dòng sông cuốn đi bất lực.

Số phận không hề muốn để nàng thả mình cho những hy vọng ru ngủ nàng. Ngày hôm sau một bức thư nhỏ lại được gửi đến, một con đau xé thực sự lại thức tỉnh nỗi lo sợ đã dịu đi trong nàng. Lần này người ta đòi 200 cuaron và nàng đưa ra ngay không chống cự. Nàng khiếp sợ vì sự đòi hỏi ngày càng tăng mà bản thân nàng sẽ không thể tiếp tục đáp ứng được. Ngày mai nàng biết, người ta sẽ đòi 400 cuaron và chẳng bao lâu lên tới 1000 cuaron. Nàng càng cho, người ta càng đòi hỏi. Cuối cùng, khi tiền đã cạn, một bức thư nặc danh và lúc đó thảm họa sẽ đến. Với tiền bạc của mình, nàng chỉ đổi được đôi chút nghỉ ngơi vừa đủ để lấy lại sức, hai hoặc ba ngày, có thể một tuần lễ trì hoãn, tiếp đó lại là sự mệt mỏi và nỗi đau khổ, nó

làm cho thời gian trì hoãn được chẳng còn giá trị gì. Nàng không còn tâm trạng đâu mà đọc sách, cũng không thể mê mải làm bất cứ việc gì, nỗi lo sợ ma quái đó vây kín lấy nàng đến như vậy.

Nàng đâm ốm. Đôi khi những cơn tim đập mạnh đến nỗi thốt nhiên nàng phải ngồi xuống, không rõ có cái gì nặng trĩu lan khắp chân tay nàng khiến toàn thân mệt mỏi và gằn như đau đớn. Thần kinh căng thẳng lúc nào cũng phấp phồng, nhưng nàng vẫn tỏ ra tươi tỉnh, vui vẻ, và không ai đoán được sức cố gắng vô hạn ẩn giấu dưới cái vui tươi giả tạo đó, cái sức mạnh to lớn mà nàng đã phí phạm trong cuộc dồn nén hàng ngày và vô ích đó.

Nàng thấy hình như trong đám người thân cận chỉ có một người có vẻ đoán được cái gì đó thật kinh khủng trong cuộc sống của nàng bởi vì người ấy quan sát để ý nàng. Nàng đoán rằng, chồng nàng không ngừng bận tâm về nàng cũng như nàng bận tâm về chàng. Điều đó bắt buộc nàng phải luôn luôn thận trọng. Ngày đêm họ rình rập nhau, có thể nói rằng người này muốn chộp bắt được bí mật của người kia trong khi cố giấu nhẹm những bí mật của mình. Mấy ngày gần đây có những biểu hiện thay đổi ở chồng nàng. Cái thái độ khắt khe lúc đầu đã nhường chỗ cho một thứ săn sóc và ân cần, nó vô tình làm cho nàng nhớ lại thời kỳ đính hôn sắp cưới. Chàng đối xử với nàng như một người ốm, với sự chăm sóc niềm nở nó làm cho nàng bối rối. Đôi khi nàng rùng mình cảm thấy rằng chàng gợi ý cho nàng nói lên những lời sẽ giải thoát được cho nàng, rằng chàng khuyến khích nàng thú tội; nàng hiểu chủ tâm của chồng và rất biết ơn chàng về việc đó. Nhưng cùng với lòng biết ơn tăng lên, nàng cảm thấy nỗi nhục nhã của nàng cũng lớn lên, vật chướng ngại quan trọng hơn cả cho sự thú tội của nàng là sự nghi ngờ của chàng hôm trước.

Trong thời gian đó, có một lần chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, nói với nàng thật rõ ràng, dứt khoát. Nàng vừa về đến nhà và từ phòng ngoài đã nghe thấy những tiếng nói âm ỉ, tiếng nói cương

quyết và sắc bén của chồng nàng, tiếng la rầy của nữ gia sư và pha lẫn với sự ồn ào đó, là những tiếng khóc, tiếng nức nở, làm nàng rụng rời chân tay. Mỗi lần trong nhà to tiếng hoặc xảy ra một sự việc lôi thôi nào đó là nàng lại run bắn cả người. Lúc nào nàng cũng phấp phỏng sợ là lại có một bức thư tổng tiền, sợ bí mật đã bị khám phá. Bao giờ cũng vậy, khi mở cửa, cái nhìn đầu tiên của nàng là dò hỏi các khuôn mặt để xem có gì xảy ra trong khi nàng đi vắng không, thăm hoạ có xảy ra khi nàng không có mặt ở nhà không. Lần này nữa, nàng thấy nhẹ hẫng người, khi biết rằng đó chỉ là cuộc cãi lộn của trẻ con đang được giải quyết bằng một phiên toà chớp nhoáng. Mấy ngày trước, một bà cô đã đem đến cho thằng bé một con ngựa sơn rất đẹp; con em được một tặng phẩm xoàng hơn đã tức tối, ghen tị. Nó cứ đòi chơi con ngựa chung với anh, thái độ nó cực cần đến nỗi anh nó đã cấm không cho nó mó vào con ngựa. Vì anh nó cấm nên đã gây ra trong con bé một cơn giận dữ mãnh liệt, sau đó chuyển thành một sự im lặng rầu rĩ, thâm độc, lì lợm. Sáng hôm sau, con ngựa biến mất, thằng bé không sao tìm thấy, đến lúc ngẫu nhiên người ta khai ra cái đồ chơi đã bị rạch và tan thành từng mảnh trong lò sưởi. Tất nhiên là thằng bé ngờ cho con em và nó vừa khóc vừa chạy đi mách bố về tội độc ác của con bé. Cuộc thăm vấn vừa mới bắt đầu.

Cuộc tranh luận không kéo dài. Lúc đầu bị cáo chối, nhưng thái độ cúi gằm, giọng nói run rẩy đã tố cáo nó và bà gia sư cũng không bênh vực nó. Bà đã nghe thấy nó trong cơn giận dữ doạ anh nó là sẽ vứt con ngựa qua cửa sổ, điều mà con bé cố cãi nhưng vô ích. Lúc này Iren chỉ nhìn chồng, nàng thấy hình như không phải con bé mà chính là bản thân nàng đang bị xét xử. Liệu mai đây có phải nàng là người cũng đứng như vậy trước mặt chàng, cũng vừa nói vừa run sợ từng hồi như con bé hay không. Suốt thời gian đưa con khăng khăng chối cãi, người cha giữ vẻ nghiêm nghị nhưng cố gắng bẻ gãy dần từng luận điểm kháng cự của nó mà không nổi nóng một lần nào.

Khi những lời chối cãi của bị cáo chuyển thành một thứ ngoan cố, anh bèn dịu dàng nói với nó, làm cho nó hiểu động cơ của việc nó làm, có thể nói là thậm chí còn viện lý do để bênh vực nó trong khi khẳng định là nó đã phạm một điều xấu xa như thế trong một cơn giận dữ không suy tính, là vì nó không hiểu được cái đau khổ mà nó sẽ gây ra cho anh nó. Chàng đã dành nhiều nhiệt tình và kiên nhẫn để phân tích lỗi lầm như một điều có thể hiểu được tuy rất đáng trách phạt làm cho con bé ngày càng nao núng và cuối cùng nó bật lên tiếng nức nở. Và lập tức, nước mắt rùng rùng, nó áp úng thú tội. Iren lao vào đưa con để ôm lấy nó, nhưng con bé đẩy nàng ra trong khi chống nàng phản đối cái lòng thương xót vội vã ấy. Dầu sao, chàng cũng không muốn để việc làm sai trái không bị trừng phạt và dành cho cô bé một hình phạt dù là nhẹ nhất nhưng lại phải gây tác động lên tình cảm của nó: Ngày mai cô bé sẽ không được đi dự hội mà bé đã háo hức chờ đợi từ nhiều tuần nay. Con bé càng nức nở dữ dội khi nghe quyết định đó. Cậu con trai hân hoan đặc chí một cách âm ỉ, những tỏ ý vui sướng trước nỗi bất hạnh của người khác cũng phải phạt, bố nó đã quyết định rằng cả nó nữa, cũng không được đi dự hội. Cuối cùng, hai đứa trẻ ngượng ngùng rút lui, mơ hồ cảm thấy được an ủi vì hình thức xử lý công bằng.

CHƯƠNG 7

Iren còn lại một mình với chồng.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy tại đây, lúc này, nàng có cơ hội để nói về lỗi lầm của chính nàng trong khi khơi lên câu chuyện về lỗi lầm của con gái. Nếu chồng nàng tiếp nhận một cách thiện ý lời biện hộ của nàng cho con, có thể nàng sẽ dám biện hộ cho vụ án của bản thân nàng.

— Anh nói thử xem, Fritz! Có thật là anh muốn cấm các con đi dự hội ngày mai không? Nếu anh đã quyết định dứt khoát, chúng sẽ rất khổ sở, nhất là con bé. Thực ra tội của nó không có gì ghê gớm, tại sao lại phạt nó nghiêm khắc như vậy. Con không làm anh thương xót ư?

Chàng nhìn nàng:

— Em hỏi anh nó có làm anh thương không ư? Vậy anh trả lời cho em biết, nó không làm anh thương hại nữa. Nó đã được an ủi từ lúc anh phạt nó, dù là hình thức phạt có vẻ cay đắng đối với nó. Hôm qua trong khi con giấu trong lò sưởi những mảnh vụn của con ngựa khốn khổ mà cả nhà đang tìm, trong khi còn nom nớp lo sợ người ta khám phá ra lỗi lầm của mình, nó còn đáng ái ngại hơn. Nỗi lo sợ còn tồi tệ hơn sự trừng phạt, bởi vì sự trừng phạt là cái gì đích xác, dù nặng hay nhẹ vẫn tốt hơn sự căng thẳng ghê gớm của trạng thái lo sợ những gì chưa biết sẽ xảy đến. Khi đã xác định được hình phạt rồi, tự nó sẽ cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Em không nên để dẫn đến sai lầm vì những giọt nước mắt của nó, chúng chỉ đòi được chảy ra và cho đến lúc ấy chúng đã bị nén lại, cái đó còn dở hơn nhiều.

Iren ngược mắt lên. Nàng thấy hình như mỗi tiếng chàng nói đều ám chỉ nàng. Nhưng thậm chí chàng có vẻ như không hề chú ý đến nàng.

— Sự thật là như vậy, hãy tin anh! Chồng nàng tiếp tục. - Kinh nghiệm đã dạy anh điều đó. Những bị cáo đau khổ ghê gớm về sự che đậy của họ, về sự đe dọa bị phanh phui. Sự đấu tranh của họ để bảo vệ một tội lỗi phải đương đầu với hàng nghìn những sự công kích nho nhỏ, giả tạo là một nỗi đau khổ lớn và kinh khủng, ở đó người ta thấy kẻ bị cáo co quắp và quằn quại khi người ta muốn rút ra ở hắn một lời thú tội. Đôi khi lời thú tội đã ngấp nghé trong họng, gần như làm tên thủ phạm nghẹt thở, một sức mạnh không cưỡng nổi muốn làm nó bật ra, nó sắp sửa bật ra, nhưng bỗng nhiên một sức mạnh khác còn lớn hơn, một sức mạnh được pha trộn không hình dung được của sự sợ hãi và sự ngoan cố, lại làm hắn nuốt đi. Và cuộc đấu tranh bắt đầu lại. Đôi khi quan tòa cũng đau khổ nghĩ về điều đó còn hơn kẻ bị cáo. Và mặc dù vậy, họ vẫn coi ông ta như kẻ thù, cuối cùng ông ta chỉ là người phụ trợ cho họ. Về phần anh, với tư cách là trạng sư, anh sẽ phải khuyên khách hàng của anh giữ gìn đừng nói ra sự thật, anh sẽ phải ủng hộ những lời nói dối của họ nhưng anh không dám làm như vậy vì anh biết rằng họ đau khổ về sự phủ nhận còn hơn là thú nhận lỗi lầm của họ và chịu sự trừng phạt. Thực ra anh không thể hiểu nổi tại sao người ta có thể cố ý phạm phải một hành động nguy hiểm mà lại không đủ can đảm thú nhận nó. Cái sợ thấp hèn về sự chối từ ấy, anh thấy nó còn tồi tệ hơn bất cứ tội ác nào.

— Theo anh thì... bao giờ cũng là cái sợ nó ngăn cản người ta? Đôi khi, biết đâu đấy lại không phải vì cái xấu hổ, sự hổ thẹn phải thổ lộ lòng mình...phải phơi trần ra trước thiên hạ?

Chàng ngạc nhiên ngược mắt lên. Chàng chưa từng được nghe bàn cãi như vậy bao giờ. Nhưng ý kiến của nàng làm chàng chú ý:

— Cái xấu hổ mà em nói, nhưng đó cũng là một thứ sợ hãi đáng bị chê trách tuy nhiên ít hơn, bởi vì nói không phải xuất phát từ nỗi sợ bị trừng phạt.

Chàng đứng dậy và đi đi lại lại quanh phòng như bị nổi bồn chồn mãnh liệt chi phối. Điều vợ chàng nói ra hình như đã khuấy lên ở chàng điều gì đó đang giãy giụa và vùng vẫy. Bỗng chàng dừng lại:

— Anh hiểu cái xấu hổ trước mắt những người lạ, trước mắt số đông dân chúng thích giải trí trong những tờ báo bằng những chuyện trong cuộc sống của người khác. Nhưng trước những người thân của mình...

— Có lẽ! – nàng phải quay đi để tránh cái nhìn của chồng và vì cảm thấy giọng mình hơi run run- Có lẽ sự xấu hổ nó còn mạnh hơn nữa đối với những người quen, người thân...

Chàng đứng đó bất động như đang phải chế ngự một sức mạnh nội tâm: - Thế em tin... bỗng nhiên giọng nói của chàng thay đổi, trở nên dịu dàng- em cho là con bé sẽ thú nhận lỗi lầm của nó với một người nào khác dễ dàng hơn ư? Với bà gia sư chẳng hạn.

— Em tin chắc như vậy. Con bé đã chống lại anh với một sự kháng cự lớn là bởi vì lời phán xét của anh đối với nó quan trọng hơn bất cứ lời phán xử nào khác, bởi vì chính anh là người nói yêu hơn cả.

— Có lẽ em có lý. Lạ thật, chưa bao giờ anh nghĩ đến điều đó, chắc chắn là em có lý. Và anh không muốn em nghĩ rằng anh không biết tha thứ. Không! Anh không muốn thế, nhất là em, Iren!

Chàng nhìn nàng chăm chú và nàng đỏ bừng mặt lên. Phải chăng chàng nói như vậy là có chủ tâm, hay đó chỉ là sự tình cờ, một sự tình cờ thâm độc và nguy hiểm? Nỗi lo sợ lại vò xé nàng.

— Bản án được xoá bỏ - chàng kêu lên như đang con phẫn khích. - Hình phạt đối với Helen được gạt bỏ và anh sẽ đích thân đến báo tin cho nó. Đấy, em có bằng lòng về sự tha thứ của anh không? Hay là còn một ý muốn nữa để bộc lộ với anh? Em có thấy ngày hôm nay anh rộng lượng không? Có lẽ vì anh sung sướng đã kịp thời nhận ra

một sự bất công. Cái đó bao giờ cũng làm cho ta được nhẹ mình, Iren ạ.

Nàng cho là mình hiểu tại sao chàng nhấn mạnh vào mấy tiếng cuối ấy. Nàng lại gần chồng, đã cảm thấy những tiếng nói trong nàng sắp cuồn cuộn bật ra, chàng cũng tiến lại như để vội và bứt khỏi tay nàng cái bí mật đã đè quá nặng lên người nàng. Vừa lúc ấy nàng bắt gặp cái nhìn thúc giục và nôn nóng của chàng, và thế là hết dự định thú tội đang manh nha trong ý nghĩ của nàng. Hai tay mệt mỏi buông xuống, nàng quay mặt đi. Thế là hết, nàng biết như vậy, không còn bao giờ nàng có thể thốt ra lời nói giải thoát, nó nung nấu trong tâm can và tàn phá mọi yên tĩnh ở nàng. Lời cảnh báo như được gọi ý trước, ngày càng trở nên thúc bách, nhưng nàng biết rằng mình không sao thoát khỏi định mệnh. Và từ nơi sâu kín trong tâm hồn, nàng khao khát điều từ lâu nay vẫn làm nàng sợ hãi: Tội lỗi của mình được phát giác.

CHƯƠNG 8

Ước nguyện của nàng hình như cứ diễn ra nhanh hơn nàng tưởng. Cuộc đấu tranh đã kéo dài mười lăm ngày và nàng cảm thấy đã cạn sức. Bốn ngày qua người đàn bà không xuất hiện, nhưng nỗi sợ đã thấm sâu trong thân thể và trong máu của Iren, đến nỗi cứ nghe mỗi tiếng chuông kêu là nàng nhảy xổ ra cổng để đích thân nhận lấy lá thư tổng tiền mà nàng không ngừng chờ đợi. Trong sự mệt mỏi rã rời của nàng có một thứ nôn nóng gần như một ham muốn, bởi vì cứ mỗi lần rút tiền ra là một lần nàng có một buổi tối khuây khoả, vài giờ yên tĩnh chung sống với các con hoặc một cuộc dạo chơi ngắn trong thành phố.

Lại một tiếng chuông kêu, nàng chạy ra cửa. Nàng mở cửa và thoát đầu ngạc nhiên khi trông thấy người đàn bà lạ mặt. Nhưng sau đó nàng hoảng hốt lùi lại, vì đã nhận ra con mụ đáng ghét đã hành hạ nàng trong con người mặc áo mới và đội chiếc mũ cao thanh nhã này.

— A! Bà đấy ạ, bà W. Tôi rất mừng được gặp bà. Có một việc quan trọng cần nói với bà.

Không chờ Iren trả lời, lúc ấy nàng đang thất vọng, thì bàn tay run rẩy vào nắm đấm cánh cửa, mụ ta đi vào và bỏ dù ra, một cái dù đỏ chói hẵn do tổng tiền mà sắm được. Mụ xử sự với vẻ chững chạc lạ thường y như là ở nhà mình và trong khi ngắm nghía một cách vừa ý thậm chí rất thoả mãn về cách bài trí lộng lẫy trong phòng, mụ tiến về phía cánh cửa phòng khách mở hé, không cần ai mời.

— Ở đây có phải không? Mụ nói giọng đượm vẻ chế giễu trước sự hốt hoảng của Iren. Thấy Iren định ngăn đường và sợ quá không nói được câu nào, mụ nói thêm để trấn tĩnh nàng:

— Nếu sự việc làm bà khó chịu chúng ta có thể chấm dứt nhanh.

Iren ngoan ngoãn đi theo mẹ. Cái ý nghĩ là con mẹ hành hung này dám xông vào nhà nàng, sự táo bạo đó vượt qua các giả thiết ghê gớm nhất của nàng làm nàng choáng váng, tưởng như mình nằm mơ.

— Nhà bà đẹp thật, đẹp lắm- mẹ ta vênh vang nói trong khi ngồi vào một chiếc ghế bành- À, ngồi trong chiếc ghế bành này thích thật! Và những bức tranh đẹp kia nữa! Chỉ trong những lúc thế này người ta mới biết chúng tôi khổ sở thế nào, bọn chúng tôi ấy. Vâng đẹp thật- nhà bà đẹp lắm thưa bà W.

Thấy người đàn bà đề tiện đó ngồi một cách thoải mái trong phòng khách nhà mình, Iren để cơn giận nổ tung ra:

— Bây giờ bà muốn gì ở tôi? Quân khốn khiếp! Lại tổng tiền tôi lần nữa hay sao? Và bá dám đuổi theo tôi đến tận đây ư? Nhưng tôi sẽ không cho phép bà làm tình làm tội tôi như vậy! Tôi...

— Bà đừng nói to như vậy!

Mẹ kia lấy vẻ thân mật nói, sự thân mật của mẹ xúc phạm nàng- cửa mở và gia nhân có thể nghe thấy.

— Đối với tôi cái đó không ăn nhằm gì, tôi không cần, bởi vì, lạ Chúa, ở tù cũng không thể tồi tệ hơn cuộc đời chó má mà hiện nay tôi đang sống. Nhưng bà, thưa bà W., bà phải thận trọng hơn. Bà đừng nghĩ rằng trong mọi trường hợp cứ to tiếng trong trạng thái kích động là có lợi cho bà đâu. Để tôi khép cửa lại. Những lời lăng mạ không làm gì nổi tôi đâu, trước hết cần nói để bà biết điều đó.

Nghị lực của Iren được củng cố lại một lát vì cơn giận dữ đã xẹp xuống nhanh chóng trước sự cả quyết không lay chuyển nổi của kẻ thù. Bây giờ nàng ở đó như một đứa trẻ chờ người ta giao nhiệm vụ, lo lắng và gằn như khúm núm.

— Vậy thì, thưa bà W., tôi sẽ không nói quanh co. Ở nhà tôi, công việc làm ăn tồi tệ, bà biết đấy, tôi đã nói với bà rồi. Hôm nay tôi cần tiền để trả tiền thuê nhà. Và lại tôi sợ khoản tiền đó đã từ lâu cùng

với rất nhiều khoản khác, và tôi muốn sắp xếp công việc của tôi được ổn định một chút. Vậy tôi đến bà để hỏi bà cho tôi, cứ tạm là 400 cuaron đã.

— Không thể được!

Iren lắp bắp, hoảng sợ vì số tiền đòi hỏi quá lớn và quả thực lúc này nàng cũng không có sẵn.

— Quả thực tôi không có. Tháng này tôi đã đưa cho bà 300 cuaron rồi. Bà bảo tôi lấy đâu ra?

— Ta vẫn có thể dàn xếp với nhau, bà suy nghĩ đi, một phụ nữ giàu có như bà muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có. Nhưng trước hết bà phải muốn có đã. Hãy suy nghĩ một chút, bà W, rồi công việc sẽ ổn.

— Nhưng mà tôi không có số tiền đó, thực tình là như vậy. Nếu tôi có tôi sẵn sàng đưa ngay. Tôi không có sẵn một số tiền lớn như vậy. Tôi có thể cho bà cái gì... có thể là 100 cuaron...

— Tôi cần 400 cuaron như đã nói với bà.

Mụ ta dần giọng như xúc phạm vì lời đề nghị đó.

— Một lần nữa, tôi cam đoan với bà là tôi không có 400 cuaron-Iren kêu lên, bị vò xé trong con tuyệt vọng (đồng thời nàng tự nhủ thầm: Nếu chồng ta mà đến! Chàng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào)-Tôi thề với bà như vậy, tôi không có.

— Vậy thì phải cố mà kiếm lấy.

— Không thể được.

Người đàn bà nhìn vào tận mặt nàng, nhìn từ đầu đến chân như thể định giá:

— Và chiếc nhẫn kia chẳng hạn. Nếu cầm nó đi công việc sẽ xong ngay. Tôi không sành về đồ nữ trang. Tôi không có cái đó bao giờ. Nhưng tôi tin chắc rằng có thể được ngay 400 cuaron.

— Nhẫn của tôi! Iren kêu lên- Đó là chiếc nhẫn cưới của nàng, chiếc nhẫn duy nhất không rời nàng bao giờ và trên mặt nó nạm viên đá quý.

— Ồ, thế nào, tại sao không được? Tôi sẽ giữ giấy biên nhận cho bà như vậy bà sẽ có thể chuộc về khi bà muốn. Nhất định bà sẽ lấy lại được. Tôi thì tôi chẳng thích nó. Một phụ nữ nghèo khổ như tôi thì làm gì với chiếc nhẫn hợp thời trang như vậy?

— Tại sao bà lại hành hạ tôi như vậy? Tại sao lại làm khổ tôi đến thế này! Tôi không thể... Bà phải thông cảm cho tôi chứ. Bà thấy rõ là tôi đã làm tất cả những gì mà tôi có thể làm được. Bà phải hiểu tôi, thương tôi chứ!

— Chẳng ai thương tôi cả. Người ta đã để tôi gần chết đói. Tại sao tôi lại thương một người đàn bà giàu có như bà.

Iren sắp sửa trả lời thật thậm tệ, nhưng bỗng nhiên máu nàng như đông lại: Chẳng phải cánh cửa vừa mở ra và đóng lại ngay đấy ư? Chắc chắn đó là chồng nàng đi làm về. Không suy nghĩ, nàng tháo chiếc nhẫn và đưa cho người đàn bà. Mụ ta nhanh chóng giấu biến.

— Bà đừng sợ, tôi đi đây- mụ nói trước vẻ bối rối không tả nổi hiện rõ trên nét mặt Iren khi nghe tiếng chân chồng bước trong phòng tiền sảnh. Mụ ta mở cửa, chào ông luật sư đang đi vào. Ông ta lướt nhìn thấy mụ nhưng mụ ta không thu hút sự chú ý của chàng và biến mất.

— Đó là một bà đến hỏi em tin tức. Iren nói ngay khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng người đàn bà đột nhập, trong khi nàng dồn vào lời giải thích đó tất cả sức lực còn lại của nàng. Nàng vừa trải qua một phút bi thảm.

Chồng nàng không trả lời và tiến về phía phòng ăn, ở đó bàn ăn đã bày sẵn.

Iren có cảm giác lửa cháy bỏng chỗ chiếc nhẫn vừa bị tháo trên ngón tay nàng, nàng thấy dường như mọi người đều nhìn vào cái khoảng da thịt bé nhỏ trần trụi đó như nhìn một vết sẹo, cho nên trong khi ăn nàng cố giấu bàn tay ấy. Nhưng các giác quan bị kích thích mạnh đánh lừa nàng, làm cho nàng tin rằng cái nhìn của chồng không lúc nào rời khỏi ngón tay nàng, theo dõi ngón tay nàng trong mọi động tác và nàng dùng mọi biện pháp để cố gắng làm chệch sự chú ý của chàng.

Nàng nói với chồng, với các con, với bà gia sư, đặt ra những câu hỏi để không ngừng khuấy động mọi người tham gia trò chuyện sôi nổi, nhưng câu chuyện vẫn cứ tẻ nhạt và luôn luôn ngừng lại. Nàng định làm ra vẻ tươi vui và thúc đẩy người khác cũng vui. Nàng trêu chọc trẻ và khích cho đứa nọ chống đứa kia nhưng chúng không cãi nhau, cũng chẳng cười. Nàng thấy rõ là mình gây không khí vui tươi không đúng lúc và mọi người đều vô tình cảm thấy điều đó. Nàng càng cố gắng càng ít thành công. Cuối cùng, mệt mỏi, nàng câm lặng.

Những người khác cũng câm lặng. Nàng chỉ còn nghe thấy tiếng thìa đĩa va vào nhau, và trong thâm tâm nàng nỗi sợ lại còn cao. Bỗng nhiên chồng nàng hỏi:

— Tại sao hôm nay em lại không đeo nhẫn?

Nàng run lên. Trong thâm tâm nàng có cái gì đó thét lên: “Thế là hết”. Nhưng bản năng của nàng vẫn luôn luôn kháng cự. Nàng tự nhủ: Vấn đề là phải tập trung mọi sức lực, phải tìm ra một câu, một lời giải thích, phải nói dối, lời nói dối cuối cùng.

— Em... em mang đi sửa lại. Và như đã vững tâm vì lời tuyên bố đó, nàng quả quyết nói thêm: “Ngày kia em sẽ đi lấy về”. Ngày kia. Bây giờ nàng thấy sự ràng buộc của lời nói dối và bản thân nàng cũng vậy, sắp sụp đổ trước sự thực và tự dưng nàng tự ấn định cho mình một kì hạn. Trong sự bối rối và hỗn loạn của tình cảm nàng

bỗng tràn ngập một thứ tình cảm mới, gần như một hạnh phúc được biết sự phán quyết đã quá gần đến thế. Ngày kia. Bây giờ nàng biết rõ mình phải làm gì và sự tin chắc đó đem đến cho nỗi sợ của nàng một sự khuây khoả kỳ lạ. Một nghị lực mới xuất hiện ở nàng, nghị lực để sống và nghị lực để chết.

CHƯƠNG 9

Sự việc là đã ở quá gần phần kết thúc và ý thức quá chắc chắn về sự gần kề đó ban cho nàng một sự sáng suốt bất ngờ. Tính dễ xúc động của nàng nhòa đi trước sự suy nghĩ khôn ngoan, nỗi sợ nhường chỗ cho sự điềm tĩnh trong suốt như pha lê, nhờ đó nàng nhìn sự vật dưới khía cạnh thực của chúng và có thể đánh giá chúng đúng với giá trị của chúng. Nàng cân nhắc đời nàng và cảm thấy mình còn đáng sống, nếu nàng được phép níu giữ lấy cuộc sống và làm cho cuộc sống của nàng mạnh mẽ lên, mang ý nghĩa mới và cao quý hơn mà những ngày lo sợ đã dạy cho nàng, nàng sẵn sàng để bắt đầu lại cuộc đời. Nhưng để kéo lê cuộc đời của kẻ ngoại tình, của người đàn bà bị ly hôn, một cuộc đời hoen ố vì tai tiếng, chỉ cốt tỵ chiếm lấy những khuây khỏa ngắn ngủi với giá quá đắt thì nàng đã quá mệt mỏi và cũng quá chán ngán để tiếp tục cái trò đùa nguy hiểm đó.

Nàng cảm thấy không thể chống chọi lại được nữa, đoạn kết đang lại gần, nàng bị đe dọa ở khắp phía: Ở chồng nàng, các con nàng, đám người thân cận của nàng và ở bản thân nàng nữa. Không còn cách nào để trốn khỏi một kẻ thù vô hình bao vây tứ phía. Và sự thú nhận sẽ cứu nguy chắc chắn cho nàng thì bây giờ nàng hiểu là không thể được. Chỉ còn lại một lối thoát cho nàng, nhưng theo lối đó thì một ra đi là không bao giờ trở lại.

CHƯƠNG 10

Sáng hôm sau nàng đốt các thư từ, sắp xếp thứ tự đầy đủ những đồ vật nhỏ của nàng, nhưng hết sức tránh gặp các con. Nàng không muốn vướng vớ với những niềm vui, những vẻ quyến rũ của cuộc đời và những do dự vô ích, nó sẽ làm cho việc thực hiện quyết định của nàng thêm phần khó khăn. Rồi nàng ra phố để thử số phận lần cuối cùng và để gặp người đàn bà đã trấn lột nàng. Nàng đi suốt các dãy phố nhưng không có biểu hiện ở nàng sức sống của những ngày hôm trước. Cái gì đó ở nàng đã tan vỡ và nàng khước từ cuộc vật lộn lâu hơn nữa. Nàng đi, đi trong hai tiếng đồng hồ, như để làm tròn một nhiệm vụ. Nàng không thấy người đàn bà ở đâu và điều đó cũng không làm nàng thất vọng. Hầu như nàng không mong gặp lại mặt ta nữa và cảm thấy rõ bản thân nàng thật là bất lực. Nàng nhìn tận mặt mọi người và những khuôn mặt đó đối với nàng có vẻ xa lạ, không nói lên được điều gì và không có sinh khí, dường như tất cả đã rời xa nàng, bị lùi trong quên lãng, thuộc về một thế giới khác, không phải là thế giới của nàng nữa.

Chỉ có một lần nàng giật náy mình. Vừa đưa mắt sang bên kia đường nàng đã tưởng là bắt gặp cái nhìn của chồng nàng, cái nhìn kỳ quặc, cứng cõi, sâu thẳm mà nàng mới nhận thấy ở chàng ít lâu nay. Hoảng sợ, mắt nàng tìm kiếm trong đám đông, nhưng cái bóng nhìn nghiêng ấy đã biến mất sau một chiếc xe và nàng yên tâm khi nghĩ lại rằng lúc này chàng vẫn đang ở tòa án. Sự xúc cảm làm nàng quên bẵng giờ giấc và về nhà ăn trưa muộn. Chồng nàng mọi ngày về đúng giờ, còn về sau nàng mấy phút và nàng cảm thấy chàng hơi bị kích động.

Bây giờ nàng đếm từng giờ, hoảng sợ vì thời gian dài dằng dặc khi người ta cần rất ít thời gian để chào vĩnh biệt mọi sự vật và thật là vô nghĩa khi biết rằng sẽ không thể mang chúng đi theo mình được. Một trạng thái xuất thần xâm chiếm lấy nàng. Nàng lại ra

ngoài phố, đi lung tung, không nghĩ ngợi, cũng chẳng nhìn, như một người máy. Ở một ngã tư đường phố, suýt nữa thì một chiếc xe chẹt phải nàng. Người lái xe văng ra một lời chửi rủa thậm tệ, Iren cũng chẳng buồn quay lại. Thoát nạn chỉ đơn giản là sự trì hoãn. Nếu xảy ra tai nạn đã là sự cứu rỗi cho nàng và đã tránh cho nàng khỏi phải hành động. Nàng vẫn đi, mặc dầu bước đi uể oải: Thật là dễ chịu khi không nghĩ ngợi điều gì, được cảm thấy cái cảm giác khó hiểu về cái chết tối tăm không ai biết của mình, được cảm thấy ở bản thân mình một đám sương mù sa xuống và bao trùm tất cả.

Khi ngược mắt lên để nhìn cái tên phố mình đang đứng đó, nàng run lên. Đôi chân nàng bỗng dưng đã đưa nàng đến trước nhà người tình. Liệu đó có phải là một điềm báo trước? Có lẽ anh ta có thể giúp nàng vì chắc chắn là anh biết địa chỉ người đàn bà đã hành hạ nàng. Nàng run lên vì sung sướng. Tại sao nàng đã không nghĩ đến một điều đơn giản đến như vậy? Đột nhiên chân tay nàng như sống lại, niềm hi vọng chấp cánh cho những ý nghĩ nặng nề và rối loạn của nàng. Anh ta cần phải đi với nàng đến gặp người phụ nữ đó để giải quyết dứt điểm lần cuối cùng sự việc này. Anh ta phải ra lệnh cho mọi chấm dứt việc tố tụng, có thể mọi ta sẽ bằng lòng rời bỏ thành phố này nếu được một số tiền nào đó chẳng? Bỗng nàng ân hận là đã giày vò anh chàng tội nghiệp lần cuối cùng, dẫu sao anh ta cũng sẽ giúp nàng, nàng tin chắc như vậy. Sự việc lạ lùng là sự cứu nguy bây giờ mới tới, tới vào lúc cuối cùng.

Nàng vội vàng lên cầu thang và kéo chuông. Không ai trả lời. Nàng nghe ngóng, thấy hình như có tiếng chân rón rén đi đằng sau cánh cửa. Nàng lại kéo chuông. Vẫn im ắng kèm theo một tiếng động nhỏ ở bên trong. Nàng mất bình tĩnh và bắt đầu kéo chuông liên hồi, dù sao cuộc sống của nàng đang bị lâm nguy.

Cuối cùng ổ khoá kêu kèn kẹt, người ta nhẹ nhàng mở hé cánh cửa. "Tôi đây", nàng vừa thở mạnh vừa nói. Cánh cửa mở hẳn ra. "Ra là em... là bà.. thưa bà! E. ấp úng, bối rối, ngượng nghịu ra mặt.

Tôi đã xin bà thứ lỗi...Tôi không ngờ tới sự viếng thăm của bà. Xin lỗi bà về cách ăn mặc của tôi". Anh ta chỉ lên cổ để trần và cánh tay áo sơ mi xắn lên.

— Tôi có việc khẩn cấp nói với anh. Anh cần phải giúp đỡ tôi, nàng phật ý nói vì anh ta để nàng đứng trong cầu thang như một mục ăn xin. Và nàng thêm với một giọng khô khan: “Anh có đồng ý để tôi vào nhà và nghe tôi một phút hay không?”

— Xin lỗi bà, hấn hoảng hốt giọng thì thảo bối rối và nhìn sang bên cạnh- nhưng mà giữa lúc này đúng lúc... tôi không thể...

— Anh cần phải nghe tôi nói. Mọi sự xảy đến với tôi đều là lỗi của anh. Anh có bốn phận phải giúp tôi. Anh phải làm thế nào để người ta trả lại tôi cái nhẫn. Anh phải làm, hay ít ra cũng bảo cho tôi biết địa chỉ. Mục ta không ngừng theo dõi tôi mặc dầu lúc này mục ta đã biến đâu mất. Anh phải giúp tôi, anh nghe rõ chưa. Cần phải thế.

Anh ta nhìn nàng, sững sốt. Chỉ đến lúc ấy nàng mới nhận ra là đã nói những lời không đầu không đuôi:

— À, phải rồi, thực vậy, anh không biết. Đây là người tình của anh, người tình cũ đã trông thấy tôi ra khỏi nhà anh và từ bấy giờ trở đi mục ta theo dõi và tống tiền tôi. Mục hành hạ tôi bằng đủ mọi cách. Lần vừa rồi mục đòi cái nhẫn của tôi và tôi phải... tôi phải đòi lại nó. Tôi cần phải có cái nhẫn đó trước buổi tối nay, tôi đã hứa là tôi sẽ lấy về... Hãy giúp tôi.

— Nhưng... nhưng tôi...

— Anh có muốn giúp tôi không? Có hay không?

— Nhưng tôi không biết ai thuộc loại người đó. Tôi không hiểu bà nói về ai. Tôi không bao giờ có quan hệ với những người đàn bà làm nghề tống tiền.

Anh ta gằn như thô lỗ.

— A! Anh không biết mẹ ta à? Vậy ra mẹ ta đã bịa đặt ra tất cả? Thế mà mẹ ta lại biết tên anh và địa chỉ của tôi. Có lẽ mẹ ta cũng không tổng tiền tôi chẳng? Hay là tôi nằm mơ.

Nàng bật ra một tiếng cười chát chúa. Anh ta cảm thấy bực bội và trong một lúc thấy là nàng điên. Mắt nàng có cái ánh lạ kỳ thế kia. Dáng điệu nàng không giải thích nổi. Lời nói của nàng vô lý. Rồi trong lúc sợ sệt nhìn quanh anh ta thử trấn an nàng:

— Tôi xin bà, thưa bà, bà đừng nổi nóng. Tôi cam đoan với bà là bà nhầm. Không thể... Không, bản thân tôi không hiểu gì về chuyện đó hết. Tôi không biết những người đàn bà vào loại đó. Tôi bảo đảm với bà như vậy. Hai mối tình mà tôi theo đuổi trong thời gian ngắn ở đây, bà đã biết, không thuộc loại người đó. Tôi không muốn kể tên ra, nhưng thật buồn cười. Tôi bảo đảm với bà rằng đó phải là một sự nhầm lẫn.

— Vậy là anh không muốn giúp tôi?

— Có! nếu tôi có thể.

— Vậy thì chúng ta cùng đi đến nhà mẹ ta.

— Nhưng mà nhà ai?

Nàng kéo cánh tay anh ta, anh ta lại sợ là nàng điên.

— Đến nhà mẹ ta. Anh có đồng ý không? Có hay không?

— Nhưng chắc chắn là... nổi e sợ của anh ta càng tăng thêm trước sự nài nỉ của Iren- chắc chắn...

— Vậy nào đi! Đối với tôi đó là một vấn đề sống hay là chết.

Anh ta cố nhin để khỏi mỉm cười. Rồi bỗng nhiên anh ta trở nên lạnh lùng.

— Xin lỗi, thưa bà, nhưng lúc này tôi không thể. Tôi đang có một bài dương cầm, không thể gián đoạn được.

— A! A! nàng cười vào mặt anh ta: Vậy là anh dạy dương cầm... mặc áo sẵn tay... Đồ dối trá.

Và bỗng nhiên, bị một ý thức thôi thúc, nàng đâm bổ thẳng vào phía trước. Anh ta định giữ nàng lại.

— Vậy ra nó ở kia, ở nhà anh, con mụ tổng tiền tôi. Anh cũng chơi cái trò như vậy và có thể là các người chia nhau những thứ mụ ta đã cưỡng đoạt của tôi. Nhưng tôi muốn gặp mụ. Bây giờ tôi không sợ gì nữa hết!

Nàng thét lên. Anh ta nắm lấy tay nàng, nàng vùng vẫy, bút ra khỏi vòng tay của y và lăn sả vào cánh cửa buồng ngủ.

Thật rõ ràng là ai đó đã nghe ngóng ở cửa, thình lình lùi lại. Iren sững người quay vội mặt đi khi thấy một người đàn bà lạ, áo quần sộc sộc. E. xông tới phía sau người đột nhập vào nhà mà anh ta cho là điên thực sự, để ngăn chặn chuyện rắc rối có thể xảy ra, nhưng nàng đã ra khỏi buồng:

“Xin lỗi” nàng lầm bầm. Nàng hoàn toàn mất phương hướng. Nàng không được giải thích thêm gì nữa, không bày tỏ ý kiến gì nữa hết! Một nỗi thất vọng vô tận và một sự mệt mỏi chán ngàn tràn ngập lòng nàng.

— Xin lỗi, Iren nhắc lại trước cái nhìn lo lắng của E.- Ngày mai anh sẽ hiểu tất cả. Ngày hôm nay tôi, chính tôi cũng không còn hiểu gì về việc này nữa!

Nàng nói với anh ta như nói với một người xa lạ. Không có gì làm nàng nhớ lại là đã có lần nàng thuộc về người đàn ông này. Nàng chỉ còn láng máng cảm thấy là mình còn sống. Nàng giãy dựa trong một mớ bòng bong rối mù hơn bao giờ hết. Nàng chỉ còn biết một điều: Người ta lừa dối nàng ở đâu đây. Nhưng nàng đã quá mệt để suy nghĩ thêm, quá mệt để tìm hiểu. Nàng xuống cầu thang, mắt nhắm nghiền, như một phạm nhân đi ra máy chém.

CHƯƠNG 11

Khi nàng ra đến ngoài, đường phố đã tối. Có thể là暮 ta đang chờ mình ở đằng kia, nàng nghĩ. Có thể là cứu tinh sắp đến vào lúc cuối cùng. Nàng như thèm muốn được chấp tay vào cầu xin một vị thần đã bị lãng quên từ lâu. Ờ, nếu nàng có thể hoãn được hai tháng nữa, để tới kỳ nghỉ mùa hè. Lúc ấy, ở xa kẻ đã hành hạ mình, nàng sẽ có thể sống yên ổn giữa đồng cỏ và những cánh đồng. Mắt nàng tò mò lục tìm trong bóng tối. Nàng trông thấy hình như ở đằng kia, một bóng người đứng rình dưới một cái cổng lớn. Nhưng nàng đến gần thì bóng đen lùi lại mé dưới cổng. Nàng thoáng nghĩ hình như là chồng nàng. Đây là lần thứ hai trong ngày nàng cho rằng mình cảm thấy chàng trong đường phố, chàng và cái nhìn của chàng. Nàng đi chậm lại để biết rõ hơn. Nhưng cái bóng đen biến mất tăm. Nàng dõn bước, lo lắng, có cảm giác kỳ lạ thấy như còn cái nhìn nóng bỏng trên gáy nàng. Một lần nàng ngoảnh lại. Nhưng không thấy ai.

Một hiệu thuốc ở gần ngay đó. Nàng bước vào hơi run run. Người bào chế cầm lấy đơn và bắt đầu pha chế. Không gì lọt khỏi con mắt của Iren trong những phút ngắn ngủi ấy: Cái cân lấp lánh, những quả cân xinh xinh, những lá nhãn nhỏ, và trên cao kia trong những dãy tủ, đầy những tinh dầu có tên La-tinh lạ lùng mà nàng đưa mắt đọc từng chữ một cách vô ý thức. Nàng nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ, ngửi thấy mùi thơm riêng biệt, mùi nhạt nhẽo và hơi nhòn nhòn của những vị thuốc. Nàng chợt nhớ lại hồi còn nhỏ thường hay xin mẹ cho ra hiệu thuốc vì nàng thích cái mùi đó và thấy dễ chịu khi nhìn những cái bình lóng lánh như gương đó. Đồng thời nàng chợt sợ hãi nhớ ra là đã quên chào vĩnh biệt mẹ nàng và thấy thương bà già khốn khổ, bà sẽ kinh hoàng như thế nào khi biết tin. Nhưng người bào chế thuốc đã đếm những giọt nước trong chày từ một cái bình to phình vào một cái lọ màu xanh. Mắt

nàng bất động nhìn chằm chằm đi từ bình sang chiếc lọ. Một cơn run làm chân tay nàng lạnh giá. Như bị vò xé bởi một trạng thái thôi miên, mắt nàng nhìn theo những ngón tay của người pha chế bây giờ đang đóng nút vào cái lọ đầy và dán một băng giấy xung quanh cái lọ nhỏ nguy hiểm đó. Cái ý nghĩ về sự việc rùng rợn sắp xảy ra làm mê hoặc và tê liệt các giác quan của nàng. “Hai cuaron” người được sĩ nói. Nàng bừng tỉnh và nhìn quanh, một cái nhìn căm lạng. Rồi nàng thọc tay vào túi để lấy tiền. Tất cả ở nàng hãy còn mơ hồ hỗn độn, nàng nhìn tiền và chậm chạp đếm một cách vô ý thức.

Vừa lúc nàng thấy cánh tay mình bị nắm lấy- hai đồng cuaron rơi kêu xoảng trên quầy. Bên cạnh nàng, một bàn tay đưa lên vờ lấy cái lọ.

Nàng quay lại. Cái nhìn của nàng đờ ra: Chính là chồng nàng. Chàng mím môi, mặt tái mét, mồ hôi ướt đầm trên áo.

Suýt nữa nàng ngất đi. Nàng phải bám lấy cái quầy. Nàng lập tức hiểu ngay rằng người nàng trông thấy trên đường phố và đã rình nàng dưới chiếc cổng lớn chính là chàng, linh cảm của nàng đã không hề lừa dối nàng.

“Nào đi” chàng nói với nàng bằng giọng nói đục và ghen ngào. Nàng sững sờ nhìn chàng và trong thâm tâm ngạc nhiên về việc mình nghe theo chàng. Nàng đi theo chàng mà không biết.

Họ đi cạnh nhau, không nhìn nhau. Chàng vẫn cầm chiếc lọ nhỏ trong tay. Trên dọc đường chàng dừng lại và lau trán. Nàng vô tình cũng chậm bước lại mà không biết. Nhưng nàng không dám nhìn chàng. Cả hai người đều không hé răng. Sự huyền ảo của đường phố dâng lên giữa chàng và nàng.

Trong cầu thang chàng để nàng lên trước. Vừa rời khỏi cạnh chàng, nàng loạng choạng. Nàng đứng dừng lại và bấu lấy lan can cầu thang. Chàng nắm lấy cánh tay nàng. Sự đụng chạm này làm nàng run rẩy và nàng bước nhanh những bậc cuối cùng.

Nàng đi vào phòng mình. Chàng đi theo. Những bức tường tối sẫm, không còn phân biệt được đồ đạc nữa. Họ vẫn không nói với nhau. Chàng xé tờ giấy bọc chiếc lọ, mở nút lọ, đổ dốc ra và ném mạnh vào một góc phòng. Nàng run lên khi nghe tiếng thủy tinh vỡ.

Họ vẫn tiếp tục câm lặng. Nàng đoán là chàng đang ghìim nén, đoán thế mà không trông thấy chàng. Cuối cùng chàng lại gần nàng, rất gần. Nàng cảm thấy hơi thở mệt nhọc của chàng và trông thấy ánh mắt chàng trong bóng tối của gian phòng. Nàng chờ đợi sự nổ tung của con giận của chồng và đã run sẵn dưới cử động cứng cõi của bàn tay chàng. Tim nàng như ngừng đập, chỉ những dây thần kinh là rung lên như những sợi dây căng thẳng. Tất cả ở nàng là chờ đợi sự trừng phạt, gần như nàng đang mong nó đến. Nhưng chàng vẫn câm lặng và nàng vô cùng kinh ngạc nhận ra chồng nàng không giận dữ.

— Iren, chàng nói và giọng chàng có cái vẻ dịu dàng kỳ lạ, chúng ta còn định làm khổ nhau trong bao nhiêu lâu nữa?

Lúc ấy bỗng nhiên, tất cả những tiếng nức nở bị chế ngự và dồn nén trong những tuần gần đây nổ tung ra thành một tiếng thét man dại và điên cuồng một cách dữ dội, bất ngờ. Có thể nói là ở bên trong người nàng, một bàn tay giận dữ đã nắm chặt lấy nàng và lay nàng thật mạnh đến nỗi nàng loạng choạng như người say và sẽ ngã xuống nếu chàng không kịp đỡ lấy nàng.

Iren! Iren! Chàng gọi. Giọng chàng ngày càng dịu dàng ngày càng âu yếm để cố gắng làm dịu cơn bão táp tuyệt vọng của tâm hồn nàng. Trả lời chàng chỉ có những tiếng nức nở, cơn bùng nổ của sự đau khổ đã làm nàng rối loạn từ chân đến đầu. Chàng dịu dàng đến gần chiếc ghế xô pha và đặt lên đấy tấm thân run rẩy của nàng. Nhưng những tiếng nức nở vẫn không ngớt. Chân tay người phụ nữ tội nghiệp rung lên như bị điện giật trong khi toàn thân, hết cơn nóng rồi đến cơn lạnh thay nhau giày vò nàng.

Căng thẳng đến tột độ từ nhiều tuần nay, thần kinh của Iren không thể chống chọi lâu hơn nữa và nỗi đau khổ được trút ra dữ dội đã trở nên cuồng loạn trong tấm thân bất lực của nàng.

Bị một sự xúc động mãnh liệt giằng xé, chàng ôm nàng trong tay, nắm lấy bàn tay giá lạnh của nàng, hôn lên áo, hôn gáy nàng, thoát đầu nhẹ nhàng, sau đó cục cựa một cách say mê và lo lắng.

Nhưng thân thể nàng vẫn co rút lại và tiếng nức nở vẫn không ngừng. Chàng sờ lên mặt nàng, mặt nàng lạnh ngắt và đầm đìa nước mắt, tay chàng sờ qua hai bên thái dương thấy mạch máu nổi lên giòn giãt.

Một nỗi sợ không thể tả được tràn ngập lòng chàng. Chàng quỳ xuống áp má vào má nàng để nói với nàng:

“Iren- chàng lại ôm lấy nàng trong tay- tại sao em khóc? Lúc này khi mà tất cả đã kết thúc, tại sao em còn tự làm khổ mình? Em không cần phải sợ gì nữa, mẹ ta sẽ không đến nữa... không bao giờ đến nữa...”

Tấm thân của người đàn bà tội nghiệp đó đã co quắp dữ dội. Chàng run lên vì kinh hoàng trước nỗi tuyệt vọng xé lòng đó. Chàng thấy như mình đã ám sát nàng, và phủ lên nàng những cái hôn. Chàng ấp úng những lời thanh minh bối rối xin tha thứ:

“Không... không bao giờ nữa... Anh thề với em là như vậy. Anh không thể ngờ rằng em lại sợ đến thế này. Anh chỉ muốn gọi em về, muốn em nhớ tới bốn phận của em, để em rời bỏ hẳn ta mãi mãi... để em trở về với bọn anh. Anh không có cách nào khác khi ngẫu nhiên anh biết sự việc. Tuy nhiên anh không thể đích thân nói thẳng với em điều đó. Anh tin... anh vẫn tin rồi em sẽ trở về. Bởi vậy anh đã đưa đến với em người phụ nữ ấy, cô ta sẽ thúc đẩy em trở về. Đó là một phụ nữ đáng thương, một nghệ sĩ bị thái hời. Cô ta không muốn giúp anh việc đó, nhưng anh đã phải nài nỉ mãi. Bây giờ anh thấy rằng anh đã làm sai. Nhưng chỉ muốn em trở lại. Anh đã luôn luôn

tỏ cho em thấy là anh sẵn sàng tha thứ cho em, rằng anh không ước muốn gì khác hơn điều đó... nhưng em đã không hiểu anh... Anh không muốn đẩy em xa đến thế này. Bản thân anh cũng đã rất đau khổ khi thấy tất cả những điều gì đã xảy ra. Anh đã chú ý theo dõi mọi bước đi của em chỉ vì các con, em biết cho điều đó. Chỉ vì chúng mà anh muốn buộc em phải trở lại. Nhưng bây giờ mọi việc đã xong... tất cả được đền bù.

Nàng nghe, từ cõi xa vô tận vắng lặng, những tiếng nói vang lên mơ hồ bên tai nàng mà nàng không hiểu. Một tiếng ồn ào lên ở nàng, nó làm dịu đi tất cả; các giác quan của nàng chỉ còn là một mớ lộn xộn mà tất cả đều đã tiêu tan. Nàng cảm thấy rõ những cái lướt qua, những cái hôn, những cái vuốt ve và cả những giọt nước mắt đã lạnh đi của chính nàng. Nhưng máu của nàng ngày càng rào rào mạnh; bây giờ nó ngân lên vẻ dồn dập giống như tiếng chuông đổ liên hồi. Nàng ngất đi. Khi tỉnh lại, nàng mơ hồ người ta đã cởi quần áo cho nàng, nàng nhìn thấy như qua một đám mây khuôn mặt hiền dịu và lo âu của chồng nàng. Rồi nàng chìm vào bóng tối của giấc ngủ không mộng mị mà nàng đã bị tước đoạt từ lâu lắm rồi.

Sáng hôm sau, khi nàng mở mắt ra, trời đã sáng trong phòng. Nàng cũng cảm thấy mình tỉnh táo hơn, không còn những đám mây trước mặt nàng, dòng máu yên lặng chảy trong tĩnh mạch. Nàng cố gắng nhớ lại điều gì đã xảy ra, nhưng tất cả đối với nàng vẫn còn là một giấc mơ, không vững chắc, không có đầu có đuôi, hư ảo như người ta bay trong khi nằm mơ, và để tự tin chắc là mình không nằm ngủ, nàng sờ vào tay mình. Đột nhiên, nàng giật mình sợ hãi. Chiếc nhẫn lóng lánh ở ngón tay nàng. Lúc bấy giờ nàng mới nhìn rõ mọi việc. Những lời nói vắng vắng nghe trong cơn nửa tỉnh nửa mơ và cái linh cảm của ngày xưa chưa bao giờ chuyển thành ý nghĩ hay sự ngờ vực- hoàn toàn có liên quan với nhau. Trong có một lúc mà nàng hiểu tất cả những câu hỏi của chồng, cái sựng sốt của người tình, tất cả những mắt nổi của một màng lưới kính khủng mà nàng

đã mắc vào nay bung ra hết. Nỗi cay đắng và nhục nhã tràn ngập tâm hồn nàng, thần kinh nàng lại bắt đầu run lên và nàng gần như nuối tiếc vì đã tỉnh giấc.

Những tiếng cười vang lên ở phòng bên. Bọn trẻ đã dậy và đang lao vào các trò chơi om sòm như những con chim chào mừng một ngày mới bắt đầu. Nàng phân biệt rất rõ giọng của thằng con trai nhỏ và lần đầu tiên nàng ngạc nhiên nhận ra giọng hai bố con giống nhau. Một nụ cười nhẹ lướt qua môi nàng và đọng lại ở đó. Nàng nhắm mắt lại và nằm im để tận hưởng tất cả, nó là cuộc sống của nàng và từ nay cũng là hạnh phúc của nàng. Nàng hãy còn hơi đau ê ẩm, nhưng đó là cái đau sung sướng và đầy hứa hẹn, giống như những vết thương kia, nó làm ta thật nhức nhối trước khi lành sẹo.

HẾT.